

CUGETĂRI VEXANTE - LA 17 ANI -

Cosmin Bordeaux

**CUGETĂRI
VEXANTE - LA 17
ANI -**

#cugetăriexante

Cosmin Bordeaux

**Cugetări vexante - la 17 ani -
#cugetăriexante**

Cosmin Bordeaux

ISBN: booktype:cugetari-vexante-la-17-ani-

© . All Rights Reserved

This book was created with Booktype. For more information, please visit: www.booktype.pro

Discover Omnibook, a social platform for writing books, and create your own book at www.omnibook.pro

Preambul	1
Despre valori	5
Dragostea	12
Prostia	23
Scopul vieții	28
LGBT, IUBIREA ȘI DUMINEZEU	32
Reforme economivo-social-politice	41
Caracter	64
Viata, moarte, tehnologie și recunostinta	78
VIATA ȘI MOARTE	89
Resturi	90

Cugetări vexante - la 17 ani -

Preambul

Aceasta cartea are scopul de a prezenta într-un mod sintetizat la maxim, cam tot ce trebuie a ști un adolescent, ca și mine, în linii foarte mari, despre cum trebuie înțeleasa viața. Un jurnal, ce cuprinde, pe alocuri, un dialog cu mine însumi, un manual dar și un manifest, în același timp. Cred ca este o carte care te duce în eroare fiindcă atunci când crezi ca abia te-ai familiarizat cu subiectul problemei, și ești pregătit sa depășești introducerea, realizezi ca ai străbătut, de fapt, atât cuprinsul cat și concluziile. O carte, spun eu, fără strop de prolixitate.

Am ținut sa public cât mai repede cartea aceasta, având doua gânduri în cap. Dar înainte de toate, țin sa precizez ca nu impun un stil de gândire, trai și asa mai departe. Ci din contra, ma plasez într o poziție clar împotriva celor ce ar aceasta . Îmi doresc, ca tinerii sa înceapă a gândi, a rationa și a nu mai servi decât propriilor interese.

Nu luați nimic de bun, eviscerați orice idee pana când se ivește ochilor și cel mai firav mușchi al ei. Și nu acceptați stilurile de viața șablon. Însă nu combateți o idee înainte de a fi siguri ca o stăpâniți pe aceea. De preferat, rămâneți neafiliați, păstrați va echidistantă și spiritul obiectiv . Dar dacă simțiți nevoia de a intra în joc, nu luați de bun tot ce tine de grupul la care va afiliați. Înțelegeți procesul la care sunteți supuși, și după ce învățați sa l stăpâniți, combateți i neajunsurile, dar nu înainte. Nu acceptați compromisurile indiferent de avantaje, căci nu exista avantaj mai mare decât un caracter

curat și o imagine demna de respect, iar acesta se tine fără compromisuri. Indiferent dacă sunteți de stânga sau de dreapta nu acceptați toți ce tine de ideologia la care accedeți. Dacă sunteți feminista, de dragul susținerii egalității, opriți va aici, și susțineți doar asta, dacă cele din grup mai cer încă ceva în plus, atunci nu fa compromisul. Ieși din grupare, sau forțează i sa te accepte. Nu avem cum sa nimerim în grupuri 100% pliabile cu noi, de aceea nu trebuie sa renunțăm la 20, 30 sau 40 din procente din ceea ce înseamnă ființă noastră, doar pentru a putea face parte din societate. Oferiți le cât vor, iar restul păstrați l pentru voi. Revenind la subiectul cu feminista, dacă tu ești feminista, cum am zis, pentru egalitate, iar organizația feministelor declara ca toate mebrele trebuie sa accepte o poziție pro avort și pro lgbt, iar tu nu susții aceste valori, atunci nu fa compromisul, devin-o atât de buna încât sa facă ele compromisul de a te accepta în grup, păstrând ți convingerile, și nu fa compromisul, TU, pentru a fi mai ușor de accepta, Însă dacă tot nu vor sa te accepte, devin o un ghimpe în spatele lor care in timp sa între în piele, iar dacă dorește cineva sa îl scoată, hemoragia sa devina atât de puternica încât sa se ducă tot organismul.

Alt exemplu, dacă toți cei "cool" au obiceiuri mai mult sau mai puțin sănătoase, pentru a fi privit la fel ca ei nu trebuie sa le calci mot a mot pe urme. Căci de aceasta sunt și jmk, fiindcă accepta poziții diferite de restul, dacă tu, accepti o poziție ce nu ti aparține, doar pentru a fi acceptat, din start nu vei fi cool. Căci dacă cool înseamnă a fi nonconformist, îndeplinind niște condiții precum fumatul, hainele de un anumit tip, etc. deja începi sa te conformezi, nu mai ești nonconformist deci nu mai ești cool, e logic.

Autonomia gândirii, voi preciza de multe ori acest fiind. Chiar și eu m am temut la început să nu mă conformez

modului în care se scrie o carte, am omis de multe ori a începe a scrie, din diverse motive, cel mai important dintre ele fiind lipsa dexterității. Eram conștient de stângăcia felului în care îmi așezăm ideile pe hârtie, o stângăcie care putea chiar deteriora înțelegerea ideii originale din capul meu(și știm foarte bine unde s-a ajuns din cauza din cauza înțelegerii eronate a doi mustăciosi, Marx și Nietzsche) . În continuare sunt de aceeași părere în legătură cu ceea ce scriu, dar ulterior am înțeles ca de fapt calitatea nu sta în esteticitate ci în esență. Astfel am îndepărtat și frica, și nu am oferit doar câteva procente din mine ci 100%.

Pe parcursul cărții am încercat a rezuma ceea ce vreau sa spun cât mai pe scurt și astfel reușesc a va scutesc și pe voi de a pierde timpul citind zeci de pagini care s-ar putea rezuma la o singura propoziție(ca doar nu sunt asa de Proust pentru a va supune la acest chin). Mi-am dat seama de importanta confuziei deand peste un gitat din Jean de la Bruyere : Cu cât regula e mai strictă, cu atât capul care a conceput-o e mai prost. Astfel, și din frica de a nu-mi paraliza mintea din cauza sutelor și miilor de concepte, idei filozofice, păreri și asa mai departe, pe care sunt pe cale sa le descopăr, am ales sa public cartea, acum, , aflandu-ma în acest stadiu, când totul pare atât de clar pentru mine, bineînțeles, din pricina faptului ca sunt încă novice în ale ratiunii.

Un al doilea motiv ar fi ca, scriind la vârsta aceasta, risc sa fiu judecat mai puțin pentru convingerile mele. Nu ca mi-ar pasa de ce spun alții, dar fata de cei care sunt dispuși sa-mi accepte punctul de vedere, simt o oarecare responsabilitate de a încerca să fiu cât mai explicit cu ei. Aceasta dorința de a fi cât mai echidistant nu vine din vreo frica, ci din respect. De aceea, dacă în viata mea am avut ocazia ca 9 din 10

evrei pe care i-am întâlnit, sa fie oameni de afaceri, iar 9 din 10 oameni de afaceri sa fie egoiști, nu voi trage concluzia ca 8 din 10 evrei sunt egoiști. Îmi respect prea mult creierul pentru a trage o concluzie atât de idioata. Dar nici nu ma voi teme să-i numesc pe cei egoiști, sau mai rău, sa neg existenta lor. Cine se simte ofensat de ceea ce spun și ce voi spune, este de fapt ofensat de adevăr, și cine este ofensat de adevăr este de fapt o persoana care se complace în minciuna. Vad destulă minciuna în politica, nu vreau sa trebuiască sa o suport chiar și când vine vorba de viață mea personala, cea de zi cu zi.

În prima instanta, as fi optat, ca și concept, pentru un oraș perfectibil, în care fiecare cetățean ear fi fost posesorul unei gândiri complete și de asemenea conștient de aportul sau în societate. Scriere ar fi urmat sa descrie viata de zi cu zi a locuitorilor, și modurile diferite de viață dar care împreună reușeau sa creeze un puzzle demn de toată admirația. Am renunțat la ideea aceasta, realizând ca de fapt s-ar fi opus chiar propriilor mele convingeri, eu urand întotdeauna prolexitatea, adică îngâmfarea aceasta culturala de a te întinde pe sute de pagini, fără a transmite nimic, sau poate doar puțin, dar prea puțin. De aceea am decis sa-mi exprim în mod direct trăirile, iar nu prin măștile unui eu liric. Și fără a obliga pe nimeni sa parcurgă un drum lung pentru a deprinde ceva ce nu ar fi necesitat un traseu asa complicat.

Cred totuși ca a ieșit mai mult un manifest decât o carte.

Despre valori

Cum credeți ca putem renunța la tot ce ține de valorile inspirate timp de secole, și astfel sa nu se înrăutățească deloc viața cotidiană? Ceea ce ține de interiorul nostru nu este cu nimic diferit de colectivitatea unde trăim, din contra, după cum spuneam, comunitatea de astăzi trebuia sa fie construita după un model, iar singurul model fata de care puteam fi siguri ca reprezinta calea corecta, si care era cea mai la indemna, a fost conștiința ; acea conștiința cu care ne-am nascut. Și atunci, dacă mintea a determinat societatea, nu este logic ca exista o legătură între ele?

Ce ar însemna să oferim libertate deplina oricărui om, sa nu mai îngrădim pe nimeni prin legi sau restricții ? Crima, hoția, ultrajul, sa nu mai fie vizate de sancțiuni. Toată lumea sa faca absolut tot ce vrea. Unde s-ar ajunge?... La o anarhie totală! În suflet de ce ar fi altfel? Dacă renunțăm la valori precum căsătoria dintre doar 2 indivizi sau începem sa consideram cu toții ca avortul nu este crima(și precizez „cu totii”, deoarece sunt și astăzi nebuni care considera ca avortul nu e crima, de asta vorbim mai târziu) începem sa pierdem, ușor-ușor sănătatea gândirii(la fel cum renunțând la legile justiției ne ducem spre război civil, renunțând la valori, sufletul ajunge la haos) Da, sufletul este deja haos, și au loc zilnic sute de accidente ale ideilor din aceasta cauza, lipsa concentrării ce prevestește dementa fiind rezultatul abandonarii construcției infrastructurii creierul. Trebuie sa ne educam cum sa gândim, lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par, avem o conștiința, suntem noro-

coși din aceasta pricina, dar dacă nu ne îngrijim de ea, se va ofilit. La fel avem și sămânță fructului, dar dacă nu îl cultivăm nu îl putem exploata. Situația din interiorul nostru este mai instabila decât furtunile de pe Saturn, însă precum acesta planeta, mintea noastră rămâne intacta datorita unor reguli, pentru Saturn fiind legi ale fizici iar pentru noi ale moralei. Dacă pentru corpul ceresc fizica funcționează fie ca îi convine fi ca nu, cu mintea nu este la fel. Dacă nu suntem atenți la cum decurg lucrurile, s-ar putea să nu mai decurgă deloc.

Este impropriu spus că încercăm să găsim liniștea sufletească, nu este o liniște proprie zăcă rezidată din retragerea în pustie și meditația neconținută. Căci din contra, este nevoie de eforturi supraomenești ca pe o perioadă foarte scurtă să reușim să construim aceste autostrăzi ale gândurilor. O muncă colosală, mai grea chiar și decât dacă am ridica singuri, toate drumurile, fizice, din lume. O muncă care poate părea Sisifică, cu toate că nu este. Trebuie să ne grăbim, căci abia după ce terminăm toate aceste construcții începem să ne bucurăm de viața adevărată, până atunci, suferim din cauza haosului.

În legătură cu aceasta, de precizat este că ajungem abia după ce decidem să ne

O nelegiuirea încă se mai pedepsește astăzi fiindcă înaintașii noștri nu ajunseseră în punctul de a combate legile naturii. Avem justiție fiindcă raul fizic a existat dintotdeauna, a fost vizibil. Dar cu răul moral ce facem. Nu se vede cu ochiul liber și de aceea mulți îl omit. Nici sancționarea să nu poate fi aceeași cu cea a răului fizic. Trădarea sau preacurvirea nu trebuie blamate pe baza legilor laice, ci lăsate pe seama ilimitatului.

Valorile de astăzi, au avut nevoie de sute de ani pentru să ajungă în cea mai optimă stare a lor, și să nu ne închipuim că ne putem lepăda atât de simplu de ele. Sunt

niște bare de siguranță asemănătoare celor ale reactoarelor nucleare. La fel ca acum, cei de atunci au considerat ca treburile pot decurge la fel de normal cu sau fără eler, cunoaștem cu toții unde s-a ajuns în '86 din cauza asta. Partea buna a dezastrelor de atunci, dacă exista o parte bună în asta, este ca acesta a fost unul fizic, vizibil, real. Cele interioare sunt ferite de ochii noștri, dar capătă proporții asemănătoare. Odată ce s-a produs dezastrul în interior, consecințele nu se simt dar apar, și pot fi observate doar din exterior. Cuprins de aceasta otrăvă, suferi tot felul de malformații ale conștiinței, nu mai poți discerne raul de bine și normalul de anormal, cu eficiența cu care o făceai înainte. Mutațiile sistemelor de valori se oglindesc în modul, gândirea, orientarea, și stilul de viață. Odată infectat, nu mai poți fi tratat, și totul devine mult mai distractiv decât înainte. Starea asta de bine e secretată de creier cu rolul asemănător morfeniei. Din cauza situației îngrozitor de haotică, creierul nu știe cum să mai reacționeze și dându-și seama că totul e pierdut, îndeplinește o ultimă dorință a trupului, îi oferă prilejul de a și țara tot restul chinului în plăcere. Și toate acestea din cauza îndepărtării barelor valorilor de siguranță. Este fericire artificială.

Ce e cu societatea contemporană fraților? Cum îndrăznește ea să încerce să mă convingă să cred în niște idei atât de mârșave, idei precum o apă care îți provoacă sete. „Este ok să ai 100 de relații înaintea nuntii. Nu e ceva atât de greșit să ai un amant. Căsătoria este ceva formal, căci poți divorța oricând. Dacă nu merge ceva, te poți despărți, nimic nu te forțează să rămâi.” Aloooooo! UNDE MA AFLU? Îmi spuneți toate acestea și vreți să nu înebunesc? Îmi spuneți că frica într-o relație, despre care vorbea cineva, nu-l mai numesc, căci cu toții îl urâți fiindcă era cel mai vertebral om care a trăit vreodată, este o concepție greșită și învechită? Bai, tâmpiților, normal că fe-

meia trebuie sa se teama de barbat și bărbatul sa facă la fel. Dragostea e uraniul sufletului. Un combustibil atât de puternic încât ne poate da energia necesara pentru 100000 de vieți, dar la fel de bine, atât de radioactiv încât are puterea de a ne distruge chiar și pentru o clipa de neatenție. Va spun sincer, nu am lucrat niciodată cu material, fizic, radioactiv, dar cred ca exista o oarecare frica în manevrarea lui. Dacă voi, curve, curvari, homosexuali, lesbiene, oameni cu zeci de divorturi la activ și alti dementi, aveți de gând sa va bateți joc în ultimul hal de iubire, și sa să nu i arătați deloc respectul ce i se cuvine, va spun din start, luați ghiarele spurcate de pe mintile necoapte ale copiilor, nu le distorsionati perspectiva naturala a ceea ce înseamnă dragoste. Voi nu veți ajunge bine, sunteți pierduți, dar măcar salvații pe ei dacă aveți 1 gram de scrupule.

Cel mai mare dezastru nuclear, de pana acum, a survenit tot din ignoranță și nepăsare. . Luați totuși un factor deosebit de important în considerare. Acela a avut loc în aer liber, s a intins pe mii de kilometri și a făcut ca pământul atins sa devina indisponibil pentru următoarele milenii. Dacă nu respectați dragostea, veți păți la fel, doar ca explozia nu va avea loc în natura ci în interiorul vostru. Cat despre recuperare, perioada e cam aceeași. Sunteți dispuși sa ispășit mii de ani de pedeapsa, pe care oricum nu ii veți apuca, fiindcă ați blamat iubirea? Sau preferați sa nu va opuneți firii naturii.

L-as lua pe Blaga de pe 200 și l as pune pe 5, pentru ca romanii sa își amintească mai des de el și de ce spunea. Nu doar cunoașterea se prezintă sub doua forme. Ci și felul în care ne trăim viata. Unele trairi nu trebuie experimentate pentru a avea o viata cum ne dorim de fapt, iar altele nu trebuie coborâte din sfințenia în care se afla.

Progresul este conținut de câștigul ambelor părți. Obținând un ceva prin renunțarea la un altceva nu ajungem la progres ci la poticnire. Putem ajunge ușor la libertate dacă lăsăm valorile în urma, deci pierdem valorile dar obținem libertatea, nu poate fi vorba de progres. Ci progresul are loc cu condiția ca prin valori să dobândim libertatea. Doar punând mâna pe tot realizăm progres, și nu doar pe un segment.

Reiau, nu se poate atinge libertatea absoluta decât prin anarhie. Anarhia desemnează haoticul, crima, și dezechilibrul. Astfel, o eliberare a eului de toate legile morale duce mai mult spre iad decât spre rai. La fel cum suntem dependenți de legile societății externe la fel suntem de dependenți și de legile societății interne. Lipsa legilor externe duce la frica, iar a celor interne la anxietate. Principiile care ni se par deseori absurde și fără rost, precum păstrarea virginității femeii până în seara nuntii existența unui singur partener pe tot parcursul vieții, perpetuarea neschimbata a unor costume sau multe altele, pot capătă nuanța unor pietre de moară care sunt carate în spate de generații doar fiindcă așa a impus tradiția, iar oameni dintr-o frică fără justificare reală le cară în continuare, fără a pune în calcul opțiunea de a se lepăda de acestea și atât. Poate așa și este, poate toate valorile trecutului sunt simple pietre pe care le caram toată viața în spate.

Dar oare chiar să nu existe un rost? Dacă la un moment dat vom întâlni un râu ce ne va tăia drumul în două? Din ce vom construi podul pentru a ne continua călătoria? Dacă mai apoi vom rămâne singuri, izolați, în pustie, cu ce vom aprinde focul pentru a ne încălzi dacă nu cu pietre? Și dacă vom da peste urși, lupi, șau alte fiare, cu ce ne vom luota împotriva lor dacă nu cu pietrele din sacul pe care îl caram cu noi? Așa este,

fără sac ne-am deplasa mai ușor, dar și mai puțin, neputând depăși niciun obstacol ce ne iese în cale.

Progresul este constituit doar de relațiile de tip win-win. Renunțând la bare, nu devenim liberi, ci letargici. Sufletul trebuie antrenat în același măsură cu corpul, la sala, iar sala de forță fără greutateți eu nu am întâlnit.

Fără greutateți (valorie de care vorbesc) nu putem atinge adevărată dorința de viață. Minte nu poate secreta atât de multă fericire, iar dacă este fortată, riscăm ca aceasta să înceapă să producă fericire artificială. Ce i drept, odată produsă fericirea artificială, conștiința nu mai poate secreta altceva, nici întristare pură. Doar că fericirea aceasta artificială este mai aproape de tristețe decât de bucurie. La fel cum un om ar suferi de o boală ce îl face să fie întoretant la apă, prin urmare ar deveni dependent de vin. Doar că intoleranța să afecteze și alte părți ale corpului, și anume felul în care percepe vinul, nu se mai poate bucura de vin la fel ca înainte, chiar dacă era un fan al acestuia, nu mai simte aroma, ci doar o băutură amară care nu îi potolește setea, și nici suferință, căci corpul se adaptează cu ea și nu îi mai induce acestuia starea de ebrietate.

E alegerea fiecăruia să aleagă dacă vrea să renunțe la apă și să consume doar vin, dar aveți grija să nu rămâneți însetați.

Dragostea

Dragostea înseamnă suferință și cum puțin sunt dispuși sa sufere, puțin ajuns și sa iubească, ceva în genu' zicea Cioran

Singurii oameni care au iubit cu adevărat sunt cei care după o despărțire s au sinucis. Dragostea este ceva prea puternic, ca după o despărțire încă sa mai poată fi trăită, suportata sau simtita, efectiv ești zdrobit sub, sau din cauza greutatii ei. O dragoste rupta, care odată a fost realizata, explodează precum o explozie nucleara, și distruge tot din jurul ei, mai ales cei care au luat parte la ea. După dragoste nu exista suferință, renaștere sau viata;dragostea înseamna viata, iar după viata ca in cazul dragostei urmează moartea. Sau poate exista disperare după dragoste, dar aceasta de cele mai multe ori este sinonima cu moartea, ori sufleteasca ori trupeasca. Dar odată ce ți a murit sufletul ce rost mai are sa îți cari trupul prin material? Ce rost mai au aparatele care te țin în viata atunci când lipsește inima din piept și e prezent doar creierul. Unele lucruri sau fapte nu pot fi împărțite în doua, iar aici nici nu poate fi vorba de atom.

Iubirea este întotdeauna duala, se realizează între doi oameni, în niciun caz doar într-unul. Și de aceea nu sunt de acord cu secventa "iubeste-ti aproapele ca pe tine insuti" ci cred ca ar trebui sa fie invers pentru a avea efect. Căci cel care nu si iubește aproapele nu se iubește nici pe sine, ci este atât atât de solitar cat și solidar cu propria suferință. Singurătatea

nu va fi o soluție bună, însă de multe ori va fi cea mai bună, cel care nu și iubește aproapele va încerca să se izoleze, crezând ca aceasta este antidotul, dar de fapt aceasta reacție este similară cu stingerea cu apă a focului cauzat de o sursă electrică. Nu putem să ne iubim pe noi mai mult decât pe aproapele, (aproapele putând fi atât o persoană cât întreaga planetă). Niciodată nu primim impulsuri din interior, ci din afară, iar acelea ne stabilizează. Paradoxul este stabilizarea dumnezeiască, căci ea este una exterioară dar în itinerarul său se găsește și sufletul, ceea ce este interiorul, dar nu despre asta vorbim.

Iubirea mai înseamnă și înțelepciune, iar înțelepciunea înseamnă a ști când să raționezi și când nu. Va întreb, câți dintre noi au întâlnit măcar un om inteligent în viața asta?

Și cum iubirea înseamnă a ști când să raționezi, dragostea împarte oamenii în 4 categorii :

PROSTII- cei ce nu raționează niciodată

CEI CE NU SUNT PROSTI -cei ce raționează câteodată

DESTEPTII- cei ce raționează tot timpul

INTELEPTII- cei ce știu când să raționeze și când nu.

Și ar mai fi totuși o categorie, Nebunul, cel ce raționează când nu trebuie, paranoici din dragoste. Căci dragostea nu are alte repercursiuni asupra ta decât nebunie. Provoacă nebunie și letargie.

SINUCIDEREA

Nejustificată este sinuciderea celor cărora nu li s-a îndeplinit suferința. Nu există dragoste pe jumătate, nu poți spune "nu o mai iubesc atât de tare" sau "nu o mai iubesc ca la început" asta înseamnă că nu ai iubit o niciodată. Dragostea nu

are mijloc! De la vid(atenție, nu de la zero, căci a valora cât 0 într o iubire este lucru mare) la dragoste există un interval format dintr-o singura traire:suferință.

Lași sunt doar cei care se sinucid din aceasta, și nu din disperare. Disperarea fiind un cumul de suferințe.

ROLUL BRABATULUI, AL FEMEII ȘI NOȚIUNEA DE EGALITATE

A nu se mai încerca a construi echilbre care nu exista neglijând-le pe cele care sunt pe cale sa dispară.

Bărbatul fara femeie e aproape nimic, femeia fără bărbat este nimic. Bărbatul are rolul inițiatorului iar femeia al amplificatorului. Femeia nu poate face nimic fără bărbat, cum nici bărbatul nu poate ajunge nicăieri fără femeie. Femeia da naștere copilului, suferă împreună cu el, bărbatul doar îl insamanteaza, însă fără el, nimic nu s ar fi putut întâmplă. Toți marii lideri au fost inițiatori, urmași lor, cei ce au adus perfecțiuni poate mai valoroase chiar și decât inițierea in sine a proiectului, au fost amplificator, deosebit de importanți, dar necunoscuti. Realitatea nu este corecta sau echitabila, ci enervant de dezechilibrata. Încercarea metamorfizarii artificiale a unui dezechilibru într-un echilibru este mai puțin probabila chiar și decât stabilizarea antimateriei, și mult mai periculos de real-

izat decât fuziunea nucleara. Trebuie sa o acceptam, negarea fiind de fapt procrastinarea acceptării. dar asta nu înseamnă că trebuie să profitam de ea.

Femeia este inferioara bărbatului în măsura în care bărbatul este viata iar femeia moartea. Toți cei ce sunt în viata acum au un avantaj în fata morților. Dar pe cât de mare, pe atât de nesemnificativ. Căci la rândul nostru, cu toții vom fi supușii morții, ai nimicului.

Într-o relație nu pot fi ambii egali,. Cu toate ca nici-unul dintre beligerantii la iubire nu prezintă vreo valoare, amândoi transferând-o relației, îndrăgostitii ajung sa nu mai însemne nimic unul fără celalalt. Dar o relație solicita iminent prezenta unui lider. Dacă ma întrebați pe mine as zice ca este un rol, în general, destinat bărbatului, dar și femeia poate adopta rolul acesta în situații excepționale.

Cei care se opun acestei idei n-au decât sa o facă. Nu le aduc argumente fiindcă nu ma poate obliga nimeni sa o fac. Cu toate acestea imi permit a-i întreba pe partizanii egalității oarbe într-o relație: Ce meci de fotbal ați văzut voi fără arbitru? Ce echipa fără antrenor și ce formație fără căpitan? Ați văzut vreodată vreo orchestra fără dirijor? Vreo tara fără președinte, rege sau cancelar? Vreo companie fără CEO? Și asa mai departe.

Chiar daca dragostea nu poate fi conceputa nu înseamnă că în sinea ei este de fapt o anarhie. Ci ceea ce este illogic în dragoste este de fapt însiruirea ireal de perfecta a tot ce trebuie pentru a se crea trăirea de rai.

Putem modifica legi ale justiției, ale învățământului, ale sănătății, orice, dar sunt unele în legătură cu care în zadar încercăm a le schimba căci pierdem și timp și energie și riscam sa dezechilibra echilbre. Atât femeia cât și bărbatul au un rol definit(încă un argument la absurditatea LGBT), și oricât de

mult ar ofensa nebunii, legea naturii trebuie respectata și nu ne putem opune.

Multe zicale ce dăinuie și în prezent par a fi misogine, au surclasat bărbatul în detrimentul femeii. Dar oare este chiar așa? Sau sunt niște legi la care, cu toată evoluția noastră și cu toate progresele, nu am reușit să ne adaptăm. Spre exemplu : se da afirmația - bărbatul oricât de mult ar preacurivi el nu își pierde niciodată din valoare pe când valoarea femeii se pierde odată cu cât întreține mai multe relații sexuale cu diferiți bărbați - altfel spus bărbatul devine gigolo iar femeia curva. Cum reacționa la aceasta? Oricât ne-am feri cu toții ne supunem acestui stil de gândire.

Să fie femeia o victimă a opresiunii în acest caz? Sau să fie vorba de un adevăr universal mai greu de suportat, dar care poate fi înțeles doar de cei ce au depășit pragul gândirii racordate la nevoile meschine ale societății? Pai hai să vedem

Bărbatul ce întreține relații cu mai multe femei este de apreciat pe când femeia care se culcă cu mai mulți bărbați este curva. Este adevărată afirmația?

-Nu zic nu.

-În incipit, adică la naștere cred că doar femeia se naște cu o valoare, bărbatul nevalorând nimic, fiind zero bărbat. Dar cum viața este constituită pe un echilibru perfect trebuie să fie și un dezavantaj în partea fetelor, nu? Eu cred că da. Fiindcă pe parcursul vieții bărbații nu pot decât să acumuleze valoare. Câștigând trupul unei femei, chiar și pentru o clipă, bărbatul reușește să îi fie furat din valoare pe când femeia, dacă nu și o menține nu poate decât să o piardă. O femeie odată ce s-a dăruit unui bărbat și a pierdut din valoare, și după mai multe aventuri de acest fel ajunge să nu mai valoreze nimic. Dar valoarea femeii nu se constituie doar pe sexualitate ci și pe puterea cuvântului. Uzând de expresii suflăte în sfîntenie, le

supune inflației de cuvinte.

-OK, si care ar fi raționamentul ce înobilează femeia , ar trebui sa urmeze toate calea monahiei?

-Nu , clar! Valoarea femeii e cel mai dulce lucru din lume, care nu duce la diabet, dar e perisabil. Dupa o anumita perioada de timp ,daca ii trece vremea, nu mai valoreaza nimic. De aceea femeia trebuia sa gaseasca DOAR un barbat si sa-i ofere toata valoarea ei, doar ca barbatul trebuie sa fie precum un zid care nici nu lasa valoarea sa se rispieasca si nici nu o tine asupra sa, ci o ofera inapoi femeii.

Imaginează ti ca valoarea femeii este de fapt o minge pe care o dai intr un perete, apoi mingea sare in alt perete, apoi iarasi in primul perete, si asa la infint, valoarea ne mai apartinand nici femeii si nici barbatului dar apartinand in acelasi timp amandurora . e precum jocul atomilor, electronii lor sunt in acelasi timp in toate locurile. Astfel valoarea nu mai determina nici fata ,nici barbatul ci relatia in sine.

Curvele arunca mingea lor intr un perete spart din care nu mai revine asupra lor, si astfel ajung sa nu.mai valoreze nimic

În concluzie, din dorința arzătoare de a simplifica lucrurile și a le servi așa, pe tava, unei societăți care suferă de o gastrita ce nu ii permite sa descompună adevăruri dure, risca sa pierdem cei mai importanți nutrienți, pe care nu ii luam decat din adevărurile brute, naturale, eco, și nu din cele stilizate chimic și estetic.

P. S. Valoarea unui bărbat este dictata doar de cea a femeii de langa el. Exista 3 posibilități:

1. Celibatar fiind, rămâne la fel de gol precum a fost cand s-a născut, plus valoarea pe care a furat o femeilor din diverse aventuri,doar ca acea valoare căpătat, este una artificiala,

Cugetări vexante - la 17 ani -

diferita de cea pe care o obții pe urma unei singure femei

2. Alege o femeie ce și a pierdut deja valoarea, deci nu va fi în-nobilat de aceasta

3. Cel ce convetuieste cu o femeie ce și a oferit toată valoarea, nealterata, și neinceputa, aceluiași bărbat.

CONFUZIA ÎNTRE IUBIRE ȘI SUFERINTA

Un om se poate îndrăgosti o singura data în viață, poate iubi, cu adevărat, o singura persoana, dacă aceasta moare(căci doar așa poate ieși din viața sa) atunci dispare și dragostea din viața sa, nu se mai poate îndrăgosti ci doar să se împerechereze.

Dar până să iubim știe cineva ce înseamnă iubirea?

Mulți dintre noi nu iubesc ci suferă, suferă fără să știe și să vrea, iar suferința este cel mai puternic catalizator între doi oameni. Suferința este cea care unește mulți oameni, aceasta fiind ba survenită în urma unei dureri trupești, sufletești, sau poate doar a SPLEEN ului, nefiind dragostea. Atracția sexuală, afecțiunea, respectul reciproc, loialitatea, fidelitatea, încrederea, interese, valori și principii comune, sprijinul reciproc, comunicare bună, probleme și responsabilități de același gen, sunt suferințe ce caută adaptare în celălalt, dar nu sunt caracteristici ale iubirii. Iubirea e doar atracție, nu poate fi justificată, nu ține de vârstă, statut social, culoare, piele sau principii(Cât de rară este dragostea dintre doi oameni care se nimerește să aibă și ceva în comun) NU te îndrăgostești niciodată de cel ce îți pare COMPATIBIL

Puteti să găsiți oameni compatibili cu voi la infinit, dar să nu vă așteptați să găsiți o a doua iubire după ce ați pierdut-o pe prima. Spuneam că doar moartea poate despărți un cuplu de îndrăgostiți. Dragostea, da, este doar atunci când reușești să depășești etapa suferinței. Dacă ai depășit-o pe aceasta, adică dacă persoana pentru care ai suferit are trăiri mutuale pentru tine, iubirea începe să se nască. Totul se eternizează, nimic nu mai poate distruge această legătură. Iar odată cu stingerea unui beligerant la iubire, automat dispare și celălalt. Iubirea odată născută, începe să crească la infinit, și nu crește decât în presiune. O presiune atât de puternică se formează încât devine imposibil ca aceasta să mai poată fi susținută de o

singura persoana. Ambii îndrăgostiți devin sclavi ai iubirii, dar în același timp piloni de rezistență. Dacă unul cedează, presiunea, atât de amplificată, îl va distruge și pe celălalt. Va fi strivit sub iubire. Și astfel, conștientizăm că iubirea nu este deloc o joacă, chiar dacă la început așa pare. Dacă fundația nu este îndeajuns de consolidată, devine un chin. De sub dărâmăturile iubirii nu poți ieși decât mort.

În dragoste nu există divorț sau despărțire, nu te mai poți pune pe picioare după o iubire. Dacă reușești să o faci, înseamnă că nu ai iubit niciodată. Ci doar ai suferit..

DRAGOSTEA PENTRU TARĂ

O dragoste mai nobilă, ce nu cuprinde pe oricine, ci doar sufletele sfinte. De aceea când mori în război, cu tricolorul pe tine. Nu mori decât pentru țară, nu mori pentru o idee, ci iubirea îți este factorul declanșator al morții, oricât de mulți ar fi cei ce profită de pe urma morții tale. Adevăratul motiv pentru care ți-ai dat duhul, a fost dragostea.

CE URASC ÎN DRAGOSTE

Urăsc din tot sufletul bărbații care se dau pe langa femeile ce trec printr o suferință. Ce existenta banala au aceia. Nu va exista niciodată dragoste în acele relații ci doar femeia va crede ca suferință ei este înțeleasa de barbat, și cumva mai ușor de suportat. Iar bărbatul, va prelua din suferință femeii și își va satisface nevoile. Atât. Dragostea nu este prezenta.

IUBIREA MEA

Știți, Am iubit o singura data. Când m am îndrăgostit de ea nu am făcut-o datorita calităților ei, ci din pricina defectelor. Calitățile nu fac nimic altceva decât sa te încadreze într o ordine, defectele te diferențiază, chiar dacă defectele sunt mult mai la îndemână. Firea sa libertina, modul în care se lasă atât de ușor cucerita și caracterul ei fără contur m au făcut sa ma îndrăgostesc. Acestea fiind și defectele pe care le urăsc cel mai mult, singulare, dar care ea, prin mod miraculos le transforma în calități. Nu era o persoana pura, una căreia nu i as avea ce reproșa, căci dacă ar fi una de acest fel, nu m ar fi atras nicio dată.

-Pentru ca subconștientul tău lucrează în asa fel incat sa nu ți permită a te îndrăgosti de persoane nepotrivite? Astfel ferindu-te de relații pe care nu le poți stăpânii?

-Oh, dacă as fi ajuns la acest nivel, acum nu mai stăteam sa vorbesc cu tine eule, ci străbatem a 4a, a 5a poate chiar și a 1000 a dimensiune. Dar nu este asa. Cert este ca dacă m ai fi întrebat asta acum mult timp ți as fi răspuns ca da, dar acum lucrurile stau altfel. Știu ca nimeni normal nu va opta vreodată către o persoana perfecta, toti ce își doresc aceasta sunt demenți. O persoana de acest fel este o persoana pura, arde. Este foc viu, nu poate exista decât în hiperbolele autorilor de legende. Iar dacă, prin absurd, s ar materializa o astfel de himera.. Vezi tu alcoolul pur nu poate fi ingerat, e dăunător. Și oricât ai fi de însetat, nu trebuie sa l bei.

Prostia

Cultura reprezintă ansamblul orizonturilor deschise, dar și acoperirea lor. Cu cât un om este mai cult cu atât perspectivele sale se emancipează. Procesul acesta este asemănător cu farurile unei mașini, cultura este de fapt, distanța pe care o parcurg acestea. Farurile mașinilor proștilor luminează puțin spre deloc. Conduc în întuneric și de aceea consideră că le-au văzut și întâlnit pe toate. Neîntalnid niciodată un obstacol, nu realizează de ce trebuie să fie cumpătați, . Lumina unui înțelept ajunge să străbată sute de km, îi permite să conceapă traseul, să vadă unde se află și cât mai are de parcurs. Cu cât înțeleptul evoluează, cu atât lumina descoperă ochilor mai multe traseuri, cu drumuri mai multe și mai lungi. Cu cât evoluează, cu atât lucrurile se complică, nivelul atenției trebuie ridicat, viteza crește și obstacolele se înmulțesc.

Prostul este departe de acestea, el poposește la nesfârșit. În negura din care face parte, nu are acces la sutele de milioane de culori, și fiindcă nu are acces crede că acestea chiar nu există. Și de ce s-ar complica cineva să înțeleagă ceva ce nu există?

Dacă timp un deceniu maxim două, un om nu se îngrijește de farurile sale, acestea devin nefuncționale pentru totdeauna.

Cu toții ne naștem puncte. Mici și neînsemnate. Ușor de trecut neobservate. Însă, cu o putere de neimaginat. Cum în punct își pot găsi locul o infinitate de drepte, la fel și în oricine dintre noi pot fi găzduite o infinitate de laturi geniale. Foarte puțini ajung să-și dezvolte măcar una din ele. Chiar și așa, sunt care

reuşesc.

Nu poți educa un individ de la 15 ani în sus. Nu îl mai poți face să înțeleagă de ce nu e corect să arunce pe jos, să fure, să înjure sau să piardă timpul. Dacă până la 15 ani, nimeni nu s-a ocupat de formarea sa, ca om, și nu ca produs al instituției numite școală, individul este pierdut. Ma refer la faptul că nu mai poate deveni ființă rațională, căci nu ne naștem raționali, ci o dezvoltăm pe aceasta.

Ajuns în acest punct, nu va mai putea gândi lucid, și va începe să o ia în direcția în care îi suflă societatea. Neavând o gândire de sine stătătoare.

Pana pe la mijlocul vieții sau chiar mai devreme, cu toții evoluăm, după, începem să stagnăm.

Unii rămân puncte, rezumându-se la o singură dimensiune, alții se întind pe două și cei mai de apreciat reușesc să o facă pe 3. De aceea se creează multe discrepanțe și neînțelegeri, căci un pătrat nu poate concepe lumea unui cub, îi este peste înțelegere. Din păcate puțini ating a treia dimensiune. Dar pe cât de puțini reușesc aceasta, mult mai rare șansele ca cineva să o atingă pe a 4a. Da, acestea sunt geniile. Gândiți-vă cât de greu îi este unui cub într-o lume de capete pătrate. De sute de ori îi este celui care atinge dimensiunea a 4a, condamnat la o viață de singurătate și neînțelegere.

Dacă ar fi să notăm valoarea unui om cu x . Relațiile între dimensiuni nu ar fi de ordinul înmulțirii, ci mai apropiat ar fi de valorile scării richter

DESPRE PROȘTI

Prostii nu pot fi nebuni, ei sunt doar prosti, însă prostia lor te poate înnebuni. Prostul tot timpul a simțit nevoia sa devina teatral, sa fie apreciat, în cel mai simplu mod ca doar pe acela l a putut intelege. El mereu a fost în stare sa strice toată bună dispoziție a unui om, chiar și cu un cuvânt, iar după ce vazut ca devine ignorat, a inceput sa plângă, pentru a fi consolată. El niciodata nu a dorit sa facă rău, dar a vrut ca ceilalți sa și ceara scuze de la el fiindcă l au determinat sa spună unele vorbe greșite. Nu afist în stare niciodata sa poarte o conversație fără a fi aprobat. O părere diferita l ar fi facut sa se enerveze sau sa plângă. Ajuns în acel moment, a inceput sa se considere neînțele nebun, încercând din răspuseri sa stârneasă admirația celorlalti, dar prostia lui nici nu i a permis sa conștientizeze ca face acesta și începe iar a inceput plângă.

Dar totuși, cum determinam un prost? Simplu. O persoana care face o pauza de 15,16,17 ani de la gândit, adică de la evoluat, deci care stagnează în aceasta perioada, devine sau rămâne un prost. Dacă în perioada aceasta, nu evoluezi spiritual clar ca vei devenii tolmăc. Dacă de mic, nu ai tras niște concluzii, nu ți ai pus niște întrebări, nu știu ce sa zic. Este un singur caz în toată istoria când un pititc de 1,22 m reușit sa sara de 2 m. Iar dacă studiezi pana la o vârstă respectabila, apoi găsiind niște răspunsuri cu care te simți confortabil, stagnezi. Înseamnă că ești pe calea cea mai buna de a deveni prost. Însă lucrurile nu sunt atât de simple.

Dacă acesta stagnare vine după a doua tinerețe, timp în care ai studiat foarte mult, în fata ta, apar 3 drumuri.

1. Cel al prostiei, pe care l-am descris mai sus
2. Cel al înțelepciunii, când iei toate învățăturile pe care le ai studiat ca pe niște chei cu care dorești sa deschizi cât mai multe uși din interiorul tău, astfel ajungând la adevărul ala absolut de care vorbea Kierkegaard.

3. Cel al fanatismului, care este foarte asemănător cu cel al prostiei, când găsești un adevăr cu care te simți confortabil, și te complaci în el, dar diferența este ca dacă acolo devii pasiv, aici devii acid, recalcitrant, fierbinte, și refuzând orice părere diferită. Fanaticul fiind doar un prost activat. Doar ca la fel cum cei mai fericiți oameni sunt triști în interiorul lor, și cunoscând suferință tristeții, își creează ca unic scop în viața îmbucurarea celorlalți oameni, la fel și Înțeleptul, trebuie să treacă mai întâi prin fanatism pentru a înțelege ambele părți. Este un pas înapoi pe care trebuie să îl faci pentru a putea avea elanul necesar sărituri peste abisul dintre înțelepciune și viața ordinară. Mulți care fac pasul acesta înapoi, văzând că sunt mai departe de groapa, devin mai plini de viață. Cumva se transformă în niște ființe inferioare, scopul lor principal fiind denigrarea celorlalte culturi, și proslavirea celei de care aparțin cu orice preț. Oamenii de rând, fiind în fața lor, nu pun la suflet acestea, fiindcă aflați în această ipostază devin superiori lor, iar criticile bidimensionale ale fanaticilor nu pot ajunge în lumea lor tridimensională.

Fanaticul, spre deosebire de normal, întotdeauna a fost cel care a construit, normalul a fost cel care a întreținut, dar fanaticul nu a putut întreține, căci ce a zidit el, tot el a dărâmat. Fanaticii au totuși și avantaje. Abisul de care vorbim este asemănătoare unei guri de vulcan. Însă ea nu explodează, ci marginea acesteia, din dreptul normalilor, doar se încălzește foarte tare, ori se răcește foarte mult, oscilând astfel la infim, oamenii normali vor trebui să se adapteze mereu acestei temperaturii, iar dacă nu vor reuși...sincer să fiu, nici eu nu știu ce se va întâmpla cu ei. Fanaticii sunt scutiți de aceasta, ei nu trebuie să se dea după trendul gurii de vulcan. Distanța la care se afla, nu îi supune niciunei schimbări. Dar asta se întâmplă astfel fiindcă ei nu sunt sus, ci doar la poalele vulcanului, sunt

foarte mult în spatele normalilor. Atât de departe au ajuns încât critica lor asupra normalilor fără caracter este greșită în principal din lipsa informațiilor despre cei pe care ii critica. Ei nu cunosc faptul ca aceștia sunt supuși schimbărilor, altfel fiind topiti de sau degerat, după voința vulcanului(va dați seama că normali sunt oamenii fără caracter care se apleacă după cum le dictează trendul, și dansează pe melodiile pe care le pune societatea).

Și totuși, cum reușesc fanaticii sa devina înțelepți?

Foarte greu! Abia după ce reușesc sa își ermetizeze convingerile, sa fie , în continuare dispuși sa moara pentru convingerile lor, încât sa nu poata fi schimbate de ceilalți. Dar cu toate acestea nu doar ca sa poată asculta o alta părere ci chiar sa o accepte.

Oamenii care mor pentru convingerile lor, fără sa accepte alte păreri, sunt simplii martiri, doar sfinții ajung la nivelul în care sa trăiască cu pasiunea fanaticului dar sa accepte părerile celorlalți precum omul de rand. Este aproape imposibil sa ajungi la acest nivel de înțelegere. Un astfel de om trebuie sa găsească echilibrul perfect între natura fanaticului și cea a omului de rand. Doar Iisus a reușit aceasta. Oamenii de pe planeta care ajung la acest nivel, nu se pot număra în procente, ci în numere, căci numărul lor este de maxim câteva zeci. Înțeleptul este cel ce construiește, și mențin.

Scopul vieții

De-a lungul timpului am trecut prin numeroase crize existențiale. Cred că orice adolescent simte măcar pentru câteva clipe că norii negri ai depresiei și ai anxietății se năpustesc asupra capului lui. Intervin acele întrebări a caror răspunsuri ori nu le putem găsi ori nu vrem, desigur din teama, iar aceasta ne sleiește de toate puterile psihice.

Ceea ce îți vine pentru prima și prima dată în minte , atunci când începi să raționezi, este întrebarea referitoare la rostul existenței tale. Nu am să dau astăzi un răspuns la aceasta, căci dacă de 7/8000 de ani, de când s-au pus oamenii pe gândit, nu s-a putut ajunge la un răspuns favorabil, nu am să fac eu aroganta de a încerca să răspund. Însă am să vă spun cum am procedat în cazul meu.

Dupa multe crize, ce se manifestau prin ieșiri antisociale, și letargie, mi-am dat seama de scopul vieții. Cel puțin de scopul vieții mele. Indiferent dacă urmează ceva, sau nu, după viața aceasta (cu toate că eu cred în varianta creștină, chiar dacă nu știu dacă este adevărată, dar cred) dacă ne reeincarnăm, dacă sufletul moare odată cu trupul sau dacă mergem în rai, singurul scop al vieții pe care îl percep, e facerea de bine. Tot ce contează este aportul pe care îl aduci pentru propășirea bunăstării și a fericirii. Ce contează dacă urmează sau nu ceva după viața

aceasta? Dacă de fapt trăim nemuritor, reîntrupându-ne la infinit în diferite specii, poate chiar neîntâlnite de noi? Ar mai fi la fel de absurdă viața? Cred că da. Ar mai fi la fel de lipsită de rost? Idem. Dacă am fi nemuritori, însă nemurirea noastră ar fi fragmentată în mai multe vieți, iar nemurirea ar consta de fapt în continuitatea sufletului, atunci cum am proceda? Ce conține nemurirea? Dacă ai fi nemuritor și-ai schimba stilul de viață? Da? De ce? Nu? De ce? Dacă ai fi nemuritor, totul ar mai avea un scop, totatăl agoniseala și ar aparține la nesfârșit, și atunci ar dispărea crizele existențiale? Dar despre asta este viața? Despre bunuri materiale? Ce folos dacă cu acestea dăva nu poți crea sentimente? Și atunci dacă nu e așa? Înseamnă că viața finită este la fel de nenorocită ca cea infinită. Și atunci criza existențială nu este desprinsă de fapt din modul degradant în care este trăită viața? Fie ea finită sau nu? Ba da? De aici înțeleg un singur lucru. Ca viața are un scop, acela este Facerea de bine, iar determinarea sau nedeterminata vieții nu are legătură cu aceasta. Scopul omului pe pământ este să facă bine, căci orice formă ar lua după viața, posibil ca nici aceea să nu știe de cea precedentă sau de cea viitoare? Iar dacă acestea funcționează independent de ele, de ce să nu le onoram pe toate cu o viață fericită, adică inspirate din fapte bune?

Dar dacă ai ști că de fapt dispuneți de o viață infinită, segmentată într-o serie de vieți finite? Ai putea afirma că le veți trăi virtuos pe toate? Să nu fie acesta iadul? O pedeapsă pe viața pentru o nelegiuire? Având posibilitatea să trăim o viață minunată la infinit, alegem să păcătuim o singură dată, în intervalul, mult prea finit, al unei singure vieți, iar pe toate celelalte să le irosim în închisoare, o închisoare infinită. Putem condamna pe cineva? Am încălcat legile justiției, și judecătorii au fost de fapt cele comise de noi, ce ne-au condamnat singure la închisoare. O închisoare pe viața, în cazul unei vieți infinite. Ah, mai poate

Cugetări vexante - la 17 ani -

blama cineva moartea?

LGBT, IUBIREA ȘI DUMINEZEU

Incep a scrie lansând o rugămintă.

Doamne, dacă voi avea copii vreodata, te implor, atunci când vor crește, și vor ajunge la vârsta adolescenței să nu fie la fel de prosti, îndoctrinați și lipsiți de caracter precum sunt cei din generația mea!

Atât îmi doresc, bineînțeles, plus sănătate, liniște, fericire, dar acestea sunt din oficiu.

Cred că nu puteam sparge mai bine gheata decât aducând acest subiect în discuție. LGBT. Greu subiect, foarte greu de dezbătut. Un subiect bazat, consider, pe mentalități ignorante, periculoase respectiv greșite. Și știți ce, eu sunt genul de persoană care nu este de acord cu noțiunea de idee greșită, decizie greșită și așa mai departe. Foarte greu ajung să cad la învoială de a cataloga un sistem de valori sau un stil de viață ca fiind unul greșit. Căci nu există un etalon al ceea ce este bine și ce este rău. Însă LGBT este greșit. Fac excepție de la regulă cu aceștia, căci modul lor de trai este o idee incompletă și refuză o îmbunătățire sau o completare.

Cu toții înțelegem noțiunea de kg raportându-ne la prototipul internațional al kilogramului, cu normalitatea nu este la fel. Nu putem decide ce este bine și ce este rău făcând legătură cu ceva.

Omul este materie plus rațiune sau suflet. Cele din urmă fiind peste primă. Deci cumva suntem materie plus imaterie. În

cunoașterea materiei fenomenele decurg normal, și ușor de înscris într-un sistem sau într-un tabel. Toate lucrurile urmează un tipic, fiind de fapt o insiruire magistrală a atomilor. Materia este perfectă, dar și într-o continuă mișcare. Evoluție. Ce ușor e să cataloghezi un fenomen al materiei ca fiind normal, sau nu. Odată identificată anomalia, mare parte din problema este rezolvată și astfel restabilirea echilibrului este aproape efectuată.

Modul în care trebuie înțeleasă rațiunea este cu totul altul. Am fi îndreptățiți să afirmăm că sufletul este chiar opusul materiei, materia fiind ordine și disciplină, sufletul devine haos și entropie. Aici nu avem repere și stâlpi de referință, lumina sau întuneric, nu există decât idei care se ciocnesc unele de altele formând supernove idealiste. În zadar se încearcă de mii de ani să se deosebească binele de rău, căci neexistând repere nu doar devine foarte greu, ci chiar imposibil să reușim acest lucru. Cumva ne putem lăsa ghidați de conștiință, dar nu întotdeauna. Și atunci mai putem fi atât de siguri atunci când catalogăm ceva ca fiind greșit sau corect, bun sau rău? Este posibil să găsim soluția perfectă când vine vorba de o problemă?

Cei mai aproape de adevăr au fost Adam și Eva. Pentru ei, existența fără moarte era singura certitudine de care aveau nevoie, inconștientă din necunoaștere le era raiul. Blestemul lui Dumnezeu asupra lor și asupra tuturor celor care au urmat a fost discernământul. Dar oare a existat în rai dragoste dacă nu exista rațiune.?

Eu cred că în rai exista iubire. Lipsa rațiunii neavând legătură cu dragostea.

Dumnezeu ne-a oferit tot ce era necesar pentru a descoperi nevăzutul, cu toate acestea, o singură limită a pus, rațiunea în iubire. Să fie aceasta creatorul universului? Singura entitate care rationează în iubire?

Dumnezeu este Dumnezeu, și a știut ca va fi mințit decât Adam și Eva? De ce a permis asta? Oare pentru a crea omul nou? Tot traseul acesta cu izgonirea din rai și închiderea porților raiului pana la venirea lui Iisus, sa aibă ca scop a-i face pe oameni sa-și conștientizeze iubirea? Observam zi de zi ca dragostea ce unește doi oameni are diferite forme, este infinita și ilogica pentru fiecare, dar infinitul unora este mai mic decât al altora. Cei săracii cu duhul, sau cei ce blamează dragostea, precum sodomitii, nu suferă în dragoste, la ei e instinct. Cu cât omul este mai înțelept cu atât infinitul sau este cuprins între doua numere mai mari. Ce îl face pe Dumnezeu, Dumnezeu, este nivelul iubirii sale, iubirea sa cuprinde toate aceste subinfinite, infinitul sau nefiind conținut de intervalul a doua cifre sau numere, ci el în sine conținând toate infinitele de la minus la plus.

Cum dragostea irațională devine mai puternică când este conștientizată, tragem concluzia ca există conștientizare în iubire dar nu și rațiune. La fel cum cu toții conștientizăm ca îmbătrânim dar nu putem înțelege de ce se întâmplă aceasta, de ce nu putem veșnic tineri. Iar dacă ar fi să mergem până în pânzele albe cu această idee, conștientizăm că trăim dar nu știm de ce.

Vedem astfel ca devine imposibil a diferenția binele universal de raul absolut. Dar asta pentru că suntem deocamdată în sfera conceptuală, dacă depășim această dimensiune și ajunge în cea a materialului, unde ne situăm și noi, lucrurile se schimbă. De acum putem trage concluzii, putem analiza cum evoluează diferitele situații și să ne lăsăm ghidați de cercul firesc al lucrurilor. Aici toate au o importanță, și contribuie la un rezultat finit. În funcție de deciziile pe care le luăm ajungem undeva și putem pleca de acolo în continuare. Sunt multe soluții și decizii, dar, aici totul semnifică ceva și cel mai impor-

tant, au o întrebuințare.

Despre un corp putem sa spunem dacă este în regula sau nu, avem un standard. Nu este greșit din punct de vedere moral sa afirmam ca ceva în legătură cu o parte a corpului este de rău său de bine, căci ne raportam la cum ar trebui sa arate acesta in forma sa optima. Avem un set de reguli și sisteme care ne indica cum funcționează în mod NORMAL oasele, organele, circulația, derma, inima sau creierul. Despre funcțiile corpului nu ne putem da cu părerea. Putem dezabate sistemul de sănătate dar nu și sănătatea. Putem sa diferențiem un om bolnav, sau cu un handicap, fata de unul sănătos, acesta este dezavantajat fizic ca urmare a unei deficiențe senzoriale sau motorii, de asemenea, este aflat în stare de inferioritate fata de ceilalți. Statul, dar și societatea in sine trebuie sa acționeze astfel încât omul sa nu mai resimta aceasta stare, dar nu mascan-du-i handicapul, ci tratându l.

Numeroase studii au demonstrat ca homosexualitatea apare în rândul bărbaților ca o defecțiune de la standard a hipotalamusului. Asociația LGBT, se ferește și cataloghează acțiunea de a numi acesta defecțiune ca pe o formă de homofobie. Dar dacă ea exista, de ce sa nu o și tratam? Atât timp cât s a demonstrat ca nu exista o gena gay, și va puteți informa singuri în legătură cu aceasta pentru a nu apărea nelămuriri, de ce nu tratam aceasta anomalie a creierului? Pentru ca am ajuns într-un punct în care ne complacem în ignoranță? E mai ușor de adoptata minciuna decât de combătut adevărul.? Sau băieții deștepți de la școală din Frankfurt ° si-au făcut treaba destul de bine când au decis ca populația e mai ușor de manipulat prin psihologie decât prin filosofie. Și de aceea au amestecat psihanaliza lui Freud cu filosofia lui Marx. Hmm, oare prin distrugerea moralei sexuale a occidentului, sa fi distrus și valorile tradiționale care i-au ținut în loc atunci când ar fi trebuit sa

prindă viață revoluția proletariatului? E mai ușor sa manipulezi oameni care gândesc la fel, căci știm deja ca acolo unde toți gândesc la fel nimeni nu gândește prea mult... decât cei care își pun întrebări.

Dacă biologia spune ca acest comportament homosexual nu este justificat, atunci de ce sa nu cautam leac? Pentru ca tot aceasi băieți deștepți au plasat oameni și în America? Iar aghiotanții respectivi care între timp au ajuns și psihiatrii care sa fi declarat orice tratament împotriva homosexualitatii interzis? Poate da, sau poate nu. O anomalie, și a sistemului, și a comportamentului. Totuși, LGBT ul a venit cu o alta teorie, cum ca toate evenimentele din viata individului îl determina pe acesta sa devina homosexual sau sa rămâne heterosexual. Da, și pe mine ma doare capul.

Prin urmare, dacă biologicului nu sta de partea neomarxistilor, argumentul lor rămâne unul singur, ca asa e NORMAL... Dar parca nu puteam decide ce e normal și ce nu.

Dar de ce sa nu-i lăsăm de izbeliște și pe psihopați, pedofili, zoofil, sau elicopterofili? Fiecare sa facă ce vrea! Corect! Sa i lăsăm liberi pe toți din aceste categorii, nu au nevoie de ajutor. Majoritatii lgbt nu ii place sa gândească, se bazează pe instinct, și de aceea se compătimeste cu ideea ca și animalele adopta comportament homosexual. Chiar s-au făcut sute de studii pe tema asta. Ce înțeleg eu de aici este ca membrii LGBT se autointitulează animale. Ființe neevoluate, care, după cum am spus, se bazează pe instinct și nu ratiune. Căci prostia aceasta cu atracția animalelor nu e rațională și fireasca ci este cauzat ori de dereglări hipotalamusale ori de un comportament izvorât din predispoziția animalelor. Animalele nu fac sex din plăcere, ci din instinct. De aceea numeroase sunt cazurile când animalele confunda uterul femeiei cu orice alt ceva, de la copaci la perne.

Dar despre ce vorbim la urma urmei? Și oamenii fac la fel. Bărbații care nu au parte de sex opus, din dorința disperată de a se detensiona ajung să comită acte Sodomite . Întâlnim aceasta deseori în închisori. Nu e un comportament normal, ci o disfuncție care netratată se agravează. La fel este și cazul celor care au trecut prin violuri în copilărie, și au rămas cu sechele, lesbianism sau homosexualitatea, vine de fapt ca reacție la amintirile acide. Cu toate acestea, nimeni nu dorește să se găsească un tratament.

Când prostia și ignoranța începe să conducă masele, ne-am dus cu toții, și heterosexuali, și pozonari și fete mari și fete mici, ne-am dus pe pula. Un ignorant ajuns în cel mai înalt stadiu, este pierdut încât doar moartea îl mai poate salva. Fundamentalmente problema este că atunci când începi să devii ignorant, nu realizezi, ți se pare normal, și orice acțiune ce solicită dialectica sau dezbateră proprie zisă devine inamică ta. Nu dorești nimic, decât să îți iei porția și să adormi cât mai repede. Stilul acesta de viață îți cere din ce în ce mai multă mâncare, dar slăbești din ce în ce mai mult. E un vierme. Un vierme care îți mănâncă proteinele, și tu rămâi doar cu un restul, dacă rămâi.

Am observat ceva însă. Dacă reușesc să depășesc latura asta biologică, LGBT, și adepții ei spălați pe creier, dezvoltă teorii și cărți despre cum este ok să îți dezvolti și latura bisexuală dacă ești heterosexuale. Hmm...pai nu ziceați voi că nu e ceva ce alegeți? De ce dacă te naști homosexual nu poți deveni hetero, iar dacă te naști hetero poți adopta orice orientare vrei? Off, spălarea asta pe creier.

Totuși, pentru că se vor trezi foarte mulți prosti, și spălați pe creier, să spună că nu fac parte din această categorie, îmi voi rezerva dreptul de a aduce argumente la cele spuse de mine.

Brainwash este atunci când accepți o idee fără să o treci

prin filtrul mintii. Atât! Restul sunt adăugiri. Când o mișcare ia o amploare mondială, și tu totuși nu te întrebi dacă valorile pe care le propaga sunt într-adevăr bune sau nu, atunci ești spălat pe creier. Dacă totuși încerci să vezi și cealaltă parte a monedei, și nu reușești, înseamnă că te afli într-un cer vicios. Pentru cei spălați pe creier, și aici nu vorbim doar de LGBT, ci de toate mișcărilor care nu accepta alte puncte de vedere (Nazi, Comuniste, Cruciade, etc.), as îndrăzni să le numesc totalitare, pentru ei lumea este roz. Celelalte culori nu există. Vad doar o perspectivă. Dar nu îi blamez din cauza asta, căci la fel de bine există și oameni care vad lumea doar în verde și roșu, sau nu chiar alb și negru, însă dacă la ei este o problema a capului la aștilați este una din cap. Dacă și tu vezi lumea roz a nașiștilor, comuniștilor, sau a LGBT ului, să nu omiți totuși ceva. Rozul nu este o culoare primară, ci se formează din altele două. Le găsești și în natură, dacă vrei. Alb, ca a laptelui și roșu, ca a sângelui.

Auzi la Marcuse, cică dacă eliberezi erosul nonprocreativ dezvoltă o lume unde nu mai există munca ci doar joacă. Sună puțin utopic. Dar na, vouă ăștora ce vedeți lumea roz, va plăc utopiile, indiferent cât de mult roșu au în compoziția lor. Am o întrebare Herberto, când erai mic, mușcai sfârțul mamei până dădeai de sânge? Cred că doar asta îți potolea foamea, laptele cu sânge, albul cu roșul, rozul, și doar roz.

Greu.

O ultima întrebare lansez, dacă s-a demonstrat pe animale că acestea își schimbă comportamentul fiindu-le administrat eterogen sau testosteron, nu este clar că totul ține de niște chestii din creier? De ce să nu fie tratați? Am demonstrat că toate anomaliile trebuie tratate, acesta de ce să fie altfel?

Absurd, absurd, absurd! Să înțeleg că toate paradele voastre, finanțate cu miliarde de euro, au ca scop dovedirea

nevinovăție, și a poziției de victime din care faceți parte. Manca-v-aș gura voastră, pai cum ești victima cu câteva zeci de miliarde de euro în buzunar? Și cum adică sunteți victime? Pentru ca mai sunt oameni care în intimitatea lor, își mai pun încă întrebări în legătură cu ce e bine și ce e rău? Sunteți victime fiindcă nu dețineți chiar tot ce va doriți??? Sa înțeleg ca dacă mori de foame sau de sete nu ești victima. În acel caz nu interferezi cu rasismul, ci cu selecția naturala, deci e ok. Dacă lucrezi pe 1 \$ pe zi dar nu ai participat macar la o manifestare gay, nu ești victima, ba chiar opresor. Dacă trăiești într-un regim totalitar, nu ești victima, ci doar cetățean al unei culturi diferite, dar dacă acea cultura este una declarat homofoba, atunci nu doar ca nu ești victima ci devii automat un opresor nenorocit, chiar dacă nu știi ce înseamnă asta, din cauza lipsei de informații și a cenzurii presei.

Nu ma înțelegeți greșit și nici nu încercați sa i faceți pe ceilalți sa ma înțeleagă pe dos. Nu indemn la o epurare a membrilor LGBT, nu vreau sa închid subiectul. Din contra, asta vrea LGBT, sa ți ofere un reper, dar fără a-ți lasă opțiunea și timpul necesar pentru a decide dacă ce îți oferă ei este universal valabil sau nu. La fel face și Germania cu cărțile scrise de Hitler. Acestea nu trebuie sa devina subiecte închise, ci din contra, dezbătute mai mult decât cele cotidiene, căci astfel înțelegem mai bine aportul lor negativ la evoluția societății. Dar, cumva, la nemți este alta treaba, s au ars cu ciorba iar acum sufla și în iaurt. Însă LGBT pur și simplu nu vrea să-ți ofere timp de gândire. Vrea sa te cumpere rapid, vânzându ți niște gogoși prefabricate, numai bune de înghițit. Dar dacă chiar ar propovădui ei adevărul, de ce nu ar avea răspuns la fiecare întrebare? De ce atunci când rămân fără răspuns apelează la corectitudinea politica, pe care tot ei au inventat-o. De ce sa fie ilegal sa ma întreb dacă homosexualitatea chiar este ceva nor-

mal sau este o defecțiune, atâta timp cât nu exista dovezi clare asupra acestui lucru, ci doar speculații. Mulți adepți ai LGBT devin membrii după traume, ori iubirii neîmplinite, ori violuri ori mai știu eu ce, normal ca oamenii aceia o iau rău. De ce sa ii lășăm așa? De ce sa nu ii ajuta sa își revină? Ce e cu refugiul acesta inventat? E la fel de absurd ca și cum m-aș duce la spital galben sau verde la fata, din cauza unei toxiinfecții, iar asistentele m ar trimite acasă, spunându-mi ca este totul în regula dacă sunt galben, rosu, verde sau mov la fata, e ok sa alegi singur ce culoare vrei sa ai. Oameni buni, unde e logica?

De fiecare data când nu putem răspunde la o întrebare, nu este pentru ca nu știm răspunsul, ci fiindcă nu știm cum sa o formulam.

P. S. Mi-e în egala măsură atât scârbă cât și mila de toți progresistii ăștia, cum cred ei ca sunt cei mai deschiși, ca sunt singurii care vad lucrurile cum trebuie sau ca lumea fără valori e una mai buna(as fi curios cum ar conduce niște economiști progresist o tara, lipsindu se de valorile economice dezvoltate în mii de ani). Sunteți adepți pana la moarte a ceea ce susțineți(vorba vine, ca doar nu exista caractere asa puternice în LGBT) dar ce ma amuza cel mai tare este ca voi chiar credeți ca motivul pentru care miliati este unul universal valabil, și ca orice s-ar întâmpla, mereu marile corporații și majoritatea guvernelor va vor susține. De parca IBM sau HUGO BOSS s-au împotrivit nazismului.

Reforme economivo-social-politice

Despre redistribuirea veniturilor

Vorbim de dezvoltare aproape tot timpul. Puterea motorului unei mașini întâlnește progrese zilnice, la fel de rapid precum capacitatea de stocare a informațiilor se mărește de la o zi la alta, în fiecare an oferim sute de 1 premii pentru descoperiri științifice, în fizică, biologie sau chimie, ce revoluționează toate ramurile medicinei, sau ce ne ajută să străbatem cât mai multe din necunoscutul univers (chiar dacă în ultimul timp cercetările spațiale s-au mai temperat).

Descoperiri peste descoperiri, însă progrese politice sociale sau economice când? Toate avansurile tehnologice neverosimile, ajung să fie de prisos, când le pui în balanță cu cele din sfera socio economico politică. Cu ce entuziasm mai poți privi avantajul tehnologic, în timp ce pe planetă, încă mai există sclavie(sau ceva chiar mai rea decât aceasta, fiindcă noi percepem sclavia raportând-ne la cum o știam din trecut, însă ea a evoluat). Mai au vreun motiv toate acestea? Dacă progresul tehnologic reprezintă degreels social, atunci eu mă opun. Privesc

stagnarea sinonimă cu regresul, căci acesteia i se adaugă trecerea timpului, ce o deteriorează. Revoluționăm știință, dar sterilizăm economia sclaviei.

Nu sunt doctor în sociologie sau economie, dar nici nu ar trebui să fiu pentru a putea pune un diagnostic la situația de față. E clar ca e mai gravă decât cea precedentă. Dacă înainte, sclavului, care îți muncea pământul, îi ofereai o masă, eventual două, acum îl plătești pe angajatul din țările în curs de dezvoltare cu un dolar. Cred că masa pe care i-o oferea moșierul sclavului, era totuși mai valoroasă decât dolarul cu care astăzi, mogulii nenorociți, își tratează angajații directi sau indirect. Și parca nici nu îmi mai vine să precizez condițiile în care lucrează aceștia. Mai îndrăznește să spună cineva cât de mult am evoluat, în condițiile în care, noi de câteva sute de ani încoace, dar ce spun sute de ani e vorba de mii, poate chiar de la începuturi, nu am făcut vreun pas spre progres? Nu contează faptul că numărul angajaților tratați astfel a scăzut față de cel din trecut, atât timp cât mai există cel puțin unul, ciuma economiei (sclavia) încă nu se eradicat. Neeradicand-o pe aceasta, există posibilitatea, în continuare, a unei posibile epidemii. Conservatorii și liberalii îmi vor spune că acesta este jocul liber al pieții, iar eu le voi replica, îndemnându-i să se ducă dracului. Dacă ei s ar fi născut acolo, nu ar mai fi gândit la fel. Mă repet, pentru a putea gusta gluma asta cu libera inițiativă trebuie să aduci toată populimea planetei la un anumit grad de civilizație(cultură plus venit) până atunci nu am să cred minciunile și ipocrizie liberalilor și conservatorilor. Iar pe lângă sclavia aceasta evidentă se mai ivește o formă de neputință economică, a sărmanului angajat, o formă a sclaviei mascate.

Daca cu cei din prima categorie scapi ușor cu ceva mărunțiș cu ceilalți, ce i drept, trebuie să oferi de vreo cinci ori mai multe,

dar pe aceștia, industriașul, angajatorul, antreprenorul, mogulul, scoate profituri de mii sau chiar de zeci de mii de ori, fata de cu cât este el plătit pentru munca depusa. Oferi, 700-1000, unui angajat, în condițiile în care, o casă costă 70.000 iar o mașină 20.000, plus profiturile pe care le scot pe urmă sclavului instituționalizat, eu nu am cum să o numesc altfel decât sclavie.

Pe lângă aceasta, niciodatanu am înțeles de ce nu se vorbește de segregarea economica. S-a vorbit puțin despre remunerarea femeilor in raport cu bărbații, dar aia e apa de ploaie. Despre ce nu s-a discutat cu adevărat este „rasismul” economic dintre angajator și angajat. Modificandu-se modalitatea de salarizare a ambelor sexe (cine vrea sa ma dea în judecat fiindcă se identifica ca și copac, iar eu spun ca sunt doar 2 sexe, sa ma dea) nu deranjează pe băieți, dar implementând-se o reforma a redistribuirii veniturilor, ar da toate economiile peste cap. Și cum deja sunt data peste cap, ar stabili un echilibru fără precedent.

Nu am ambiția de a crea noi teorii economice, ci doar de a trage un semnal. De ce trebuie sa discriminam indivizii în funcție de o simpla trăsătură de caracter, ce antreprenoriala? Oricât de mulți burghezi și copii de bani gata,adică liberali, mi s ar împotrivi, declar ca acesta este următorul pas pe care trebuie sa îl facem pentru emancipare economica.

Sa spunem ca avem cel mai bun chimist din lume, acesta își va putea găsi oriunde de munca, cu salarii pe măsură, beneficii extraordinare și sporuri în funcție de descoperi. Dar chiar și așa, veniturile sale nu reprezinta nici 0,1% din profitul firmei. De ce se ajunge aici? Pentru ca așa au reușit sa ne tina marile corporații în lesa pana acum? Nu este corect, și lucrurile trebuie sa se schimbe. Nu mai spun, ca este posibil, ca CEO ul acestei corporații sa fi fost elev cu chimistul nostru, dar spre

deosebire de el, acesta sa fie cel mai prost elev din curtea scolii. Ce îmi veți reproșa? Ca băiatul a știut sa se descurce și ca școală scoate prosti? Nu îmi spuneți de fapt ca nu contează cât muncești de mult, dacă nu ai aceasta trăsătură de caracter antreprenoriala, oricât de bun devii în domeniul tău, vei rămâne un simplu angajat?

Desigur, hienele ce dețin procente semnificative din PGB vor contracara, refutandu-mi ideea cu neexistenta unei astfel de trăsături de caracter. Dar parca nu cu toții suntem speciali în felul nostru și trebuie sa ne orientam spre ce ne provoacă satisfacții? De ce, pe lângă toate domeniile pe care putem merge, talentul de a fi antreprenor trebuie sa îl dobândim neapărat dacă dorim bunăstare?

CUN REZOLVAM PROBLEMA

Mereu am urat ingamfarea culturala, abuzul de prolixitate.

Viata este banala, greu de suportat si absurda. Ce rost are aceasta ingreunare nejustificata a textului? De ce ,in cazul unei hernii de disc, ai inlocui discul intervertebral vatamat cu unul din aur? Este o aroganta nejustificata, nu face nimic altceva decat sa ingreuneze situatia. Prin urmare nu avem nevoie de mii de pagini pentru a da o soluție la aceasta problema. Ci poate fi concisa în câteva fraze.

O metodă care pe cât de simplă pe atât de eficientă. Pentru a eradica sclavia, statul trebuie să oblige angajatorul ca în procent de 15% până la 50% strict din profit, deci din acea sumă care rămâne după ce se achită toate cheltuielile companiei, care in mod normal ar intra în buzunarele patronului sau a acționarilor, să revină în mod echitabil angajaților. In așa fel încât să nu se mai ajungă la ipostaza în care să se câștige sume nesimțite pe spatele unor muncitori sărmani. Suma obținută să fie neimpozabila Iar acest bonus să nu depășească mai mult de

șapte ori suma oferită celui mai mic din companie respectiv celui mai mare, aceasta pentru a nu putea fenta sistemul. În acest mod și nu prin impozitarea progresivă, față de care am o poziție ostilă, nu doar că nu reduci motivația de a face afaceri dar mai mult de atât maximizezi energia și motivația de a munci căci în acest mod angajatul își dă seama singur că cu cât muncește mai mult cu atât cifra de afaceri va fi mai mare iar bonusul său la fel, dar ce vorbesc de motivația de a munci, crește considerabil cea de a trai, nimeni nu se fa mai plânge de salariu, fie și el minim, căci adevăratul venit va veni din munca pe care o prestează cu adevărat, și veți vedea, căci acest bonus, va ajunge sa fie pana la 5 ori mai mare decât salariul oferit, impus minim, impus de stat.

Eradicam segregarea economica, sărăcia extrema, sclavia modernă, și ceva la fel de important dar ce nu se poate rezuma într-un cuvânt: oferim libertate oricărui individ de a alege singur pe ce drum vrea sa urmeze, sa facă ceea ce ii place, fără a fi nevoit sa piardă o mare parte o mare parte din viața, la un serviciu ce nu ii aduce niciun fel de foloase, decât cele financiare. Sunt de acord ca pe lângă aceasta statul să mai reducă din taxe. Pledez către un libertarianism ce urmărește beneficiile angajatului. Toate dările angajatorului ce țin de angajat și anume pensie sănătate și alte asemenea să fie eliminate, ca în acest mod individul să își poată aparține singur în totalitate. Întrăde-văr serviciile de sănătate de stat nu ar mai fi gratuite însă bugetul personal ce ar apărea din suma pe care, în mod normal, angajatorul ar lua o din buzunarul angajatului și ar trimite o statului ar compensa.

Și este mult mai benefic așa, sa zicem ca, timp de 30 de ani, ai norocul să nu ajungi pe la spital, acei bani pe care i-ai cotizat în fiecare lună nu sunt pierduți?

- Da dar dacă sunt și persoane care nu s-au îngrijit de propriul

buget, să fie lăsate să moară fiindcă nu au cu ce plăti serviciile atunci când au nevoie?

- Nu, statul ar avea datoria să dezvolte programe pentru cei ce la momentul respectiv nu ar deține suma necesară unei astfel de intervenții medicale. Prin urmare aceasta să poată fi plătită, de atunci încolo, cu aceeași bani care individul trebuia să își fi construit deja bugetul, dar cu care a făcut altceva, însă, nicio problemă va plătit de acum încolo, din aceeași sursa de venit

- Și atunci ce rost mai au spitalele de stat?

- Chiar dacă banii pentru decontare nu mai vin din taxe și oprești de salarii, statul oricum își va recupera banii și nu va ieși în pierdere, căci dacă mă întrebi pe mine viitorul statului nu va mai sta în taxe ci în performarea instituțiilor sale, respectiv emanciparea lor atât de puternic, încât omul de rând va opta singur către stat și nu către privat iar bugetul statului nu va mai suferi pierderi decât din cauza propriei iresponsabilității. Statul ar face bani din servicii de sanatate și nu taxe. La fel pot zice și despre pensii, mori înainte de vârsta pensionării și nu te bucuri de ceea ce agonisești toată viața. Pensia ar trebui să își o pună fiecare de o parte și să nu se ocupe altcineva de ea, la urma urmei e munca ta, deci banii tăi.

Vedem astfel, ca pe lângă reforma 25%(sa o numim asa) cea de distribuire a veniturilor firmelor (în fata căreia se vor împotrivi doar afaceriștii ce pleacă de la bun început cu gândul de a-și ridica sau continua afacerile mana în mana cu sclavia) plus reformele libertarianiste prin care nu se mai ocupa statul de banii tai, plus eventual, o triplare a salariului minim și mediu, indexat la inflație, desigur, reușim sa punem bazele unei societăți mult mai ușor de suportat, și as putea sa spun, chiar a unui trai confortabil în dreptul tuturor oamenilor.

P.S. Bine, ca taxe tot vor exista, dar grosul, statul îl va face din prestarea propriilor servicii, din convingerea populației că spi-

talele, școlile, etc., de stat, vor fi mai de dorit decât cele din mediul privat.

Acum pare o idee de extrema, dar nu fiindcă nu ar fi cea corectă, ci pentru că așa ne am obișnuit (orice ce se abate de la regula fiind catalogată de ignoranți sau de băieții care au interese conservatoare în spate, drept extremistă). Acum lucrurile par așezate, dar dacă te-ai putea întâlni cu un liberal, cu un moșier, sau cu un negustor de sclavi al secolului 18/19, și ai începe să le descrie modelul nostru, destul de social democrat, în care trăim, sigur nu ai ieși cu la fel de mulți dinți pe cât ai intrat. La o simplă privire retrospectivă, înțelegem că toată istoria economiei se învârtă în jurul luptei prin care săracii, sclavii, țăranii sau proletarii, în funcție de epoca la care ne referim, nu au încercat decât să trăiască decent, să aibă acces la învățământ, la servicii medicale, la mâncare sau chiar la apă. Oricât de liberal ai fi, dacă ai măcar puțină conștiința recunoști că bogății din toate epocile, au tras cu dinții de averile lor, și s-au împotrivit oricărei revolte cu scopul de a redistribui resursele planetei în mod egal.

Cât de absurzi sunt oamenii. Ne supunem unul altuia în funcție de cât metal, hârtie, sau mai nou cripto monede, adică nimic, avem. Din punctul acesta de vedere, ne situăm sub animale (despre LGBT deja știam asta). Ne discriminăm în funcție de culoare, rasă, ideologie, și cel mai grav în funcție de abilitățile pe care le avem. Lumea animală dispărea de mult dacă urma exemplul nostru.

Ce am descris mai sus este un proiect de o importanță mondială, dar pentru că nu implică 2 poponari care își cer dreptul de a și-o da în cur legal, nu interesează pe nimeni. Nu se pot face bani pe spatele acestei reforme, ci chiar se vor pierde, mulți, de aceea, întuneric.

Rămâne totuși o mică speranță, gandidu-mă la cât de bla-

mat era Herbert Champan când a făcut afirmația, universal valabila în zilele noastre, absurdă la acel moment, cum ca fotbalul are nevoie de organizare. Sau chiar mai mult de atât, când îmi aduc aminte de Semmelweis, care era să fie ucis fiindcă i-a sfătuit pe medici să se spele pe mâini, reducând astfel drastic, cazul decesurilor în urma infecțiilor apărute. În ce realitate trăim. Avem un parcurs lung, până să ajungem la nivelul de a discerne ce este bine și ce este rău. De aceea, nu va lăsați păcăliți de ceea ce vă dictează societatea. Corectitudinea nu va veni niciodată din gura majorității, dar prin eforturi insurmontabile, putem să mai mișcăm puțin lucrurile, și să mai stabilim un echilibru care este dezechilibrat de atât de mult timp, încât nici nu mai avem certitudinea că a existat vreodată. Totuși, privind în trecut, și reflectând asupra sclavilor, asupra modului în care industriași își țineau în condiții inumane angajații sau chiar a mosierilor ce își tratau țăraniile legați de glie precum niște paraziți, observăm un progres, mă bucură aceasta, dar îmi dau seama că mai avem a dracului de mult de lucrat. Nu suntem de acord că un simplu om să dețină puterea necesară pentru a conduce o țară, dar nu avem nimic împotriva celui care pune mâna pe atât de multe resurse încât ajunge la o putere de decizie peste o bogăție mai mare chiar și decât a jumătate din țările lumii. O luptă continuă între cei care au și vor să mențină lucrurile așa cum sunt, și între cei care se revoltă din cauza interdicției la resursele proprii, ale planetei.

Stângăcia drepteii

Trăind într-o țară fost comunistă, cunoaștem foarte bine unde ajunge extrema stângă, direcția pe care duce nefiind nicidecum una prosperă. Cumva social-democrația poate fi înțeleasă prin ineficiența comunismului de aceea executarea principiilor pot fi executate cu o facilitate superioară liberalismului. În socialism există o limită, știm de ce trebuie să ne ferim și pe ce să ne axăm. Totul este organizat iar scopul principal este întrajutorarea populației.

Liberalismul este altfel. Aici nu avem bariere care să despartă liberalismul prosper de cel despotic. Nu creșterea calității vieții este vizată.

Permite-ți-mi un moment de verticalitate. Haideti să fim sinceri pentru o clipă. Toate progresele pe care le numim astăzi liberale se datorează filosofilor iluministi și nu liberalilor. Politicile liberale sunt indispensabile unui stat. Însă problema liberalilor este că atribuțiile pe care le au, cu toate că sunt importante, sunt și puține. Și din cauza numărului scăzut apelează la tot felul de sofisme. Sofisme precum cel ce circula des prin cercurile politicienilor liberali. Mulți încearcă să traseze o dreaptă perpendiculară între social democrați și comuniști, militând orbește pentru facilitățile pe care le aduc liberalii pentru promovarea culturii. Se bazează pe lupta comuniștilor împotriva elitelor, și îi pedepsesc pe social democrați pentru greșelile extremiste, ce nu le aparțin. Este ca și cum i-am condamna opera lui Marcus Aurelius din cauza comportamentului fiului său, ca și cum am condamna pe copil pentru greșeala părintelui, doar ca invers. Dragilor, nu știu cât de mult promovați voi, liberalii, cultura, dar să știți că învățământul gratuit e reforma socialistă.

Nu fac lobby socialiștilor prin acest gând, dar ei nu mint atât de mult în privința programului pe care îl au pe cât o fac liberalii, căci au atât de multe de îndeplinit încât nu au le rămâne timp pentru a se ocupa și de partea liberala. Problema socialiilor, poate fi doar incompetenta, dar ei nu mint cu amplexarea cu care o face dreapta. Liberalii își neglijează atribuțiile deoarece reprezintă direct doar mediul privat și oamenii bogați, mulțimea alegătorilor lor nu ajunge la un număr foarte mare, prin urmare, încerca cu orice preț sa mai obțină niște voturi, cerșind de la cei pe care ii reprezinta social democrații. Făcând atacuri la persoana și nu la ideologie, doar asa putând atrage atenția muritorilor de foame și proștilor ce au ca nevoie reala și urgenta social democrația, și nu de liberalismul . Nevoia urgenta, dar nu singulara, după cum vom vedea.

Cu alte cuvinte, dacă mediul politic ar fi un teren de fotbal, liberalii ar fi portarii iar social democrații jucătorii de câmp. La prima vedere, liberalii nu prezintă un interes atât de ridicat pentru suporteri precum atacanții. Cel din poarta capătă respectul microbiștilor mult mai greu decât o fac jucătorii de câmp. Cel mai des portarii o gafează atunci când ies din careul lor și intra pe suprafața destinata colegilor lor.

Poate părea inechitabil sa atribuim 10 jucători social democrațiilor și doar 1 liberalilor, dar aceasta este o carte în care se încearcă a se realiza o sinteza a lumii, nu hrănește interesele nimănui și are ca scop doar prezentarea situației asa cum este, neînfrumtesata, dar nici înrăutățit. Cui nu ii convine, sa se complaca în continuare în minciuna sa confortabila. Asta nu înseamnă că portarii sunt într-o oarecare măsură defavorizați, ei susțin toată echipa, ei sunt temelia echipei. Ajunși într-un punct critic, doar portarul mai poate salva situația. Un portar nu doar ca în realitate nu este defavorizat, ci la o aprofundare a situației vedem ca aceștia, dacă nu fac niște gafe de neiertat(

foarte rare) nu sunt blamați niciodată (nu avea ce să facă, a rămas într-o situație 1 la 1). Pe când un mijlocaș dacă pierde mingea, și din ocazia pe care a creat-o pentru adversari primește gol, atunci el va fi recunoscut ca țap ispășitor.

Una peste alta sunt mii de modalități ca un mijlocaș să acuze un portar sau ca un atacant să intre într-o dispută cu un fundaș (probabil va întrebați, de ce să se certe jucătorii de câmp între ei dacă cu toții sunt reprezentanții socialismului în această analogie. Simplu! Stânga se prezintă sub mai multe forme, cea mai performantă, după părerea mea, fiind cea a mijlocașilor, căci acestea susțin jocul). Dar la ce folos? Echipa nu poate ieși învingătoare decât dacă jocul decurge perfect, și nu se ajunge la un astfel de ritm decât prin susținerea reciprocă a tuturor jucătorilor. Așa este, mulțimea portarilor dintr-un lot este cea mai mică, prin urmare, și aportul lor cantitativ este inferior față de cel al colegilor lor. Însă pe cât de puține au de înteplinit, pe atât de importante sunt. Și anume, dacă raportul calității este unul net inferior, despre cel al calității nimeni nu se poate îndoii. Problema mare a portarilor este legată de ceilalți. Doar cei inițiați îi pot aprecia pe portari la calitatea lor adevărată, însă ei nu își pot hrăni ego-ul doar cu respectul acestora. Mulți, din disperare de voturi, încearcă să impresioneze și pe cei pe care nu au ochi pentru ei, ajungând la gafe de neiertat. Cum se ajunge aici? Simplu! Când portarul iese din poartă, își neglijează principală îndatorire și începe să pună echipa în pericol, chiar dacă, toți ceilalți sunt pe pozițiile lor. Și ca și cum nu ar fi de ajuns regresul pe care îl aduce echipei prin descoperirea porții și maximizarea șanselor de a primi gol, mai da dovada și de o stângăcie pe poziții precum cea de fundaș mijlocaș sau atacant. Pare un șir de acțiuni la care niciun portar întreg la minte nu ar recurge, deci o situație absurdă. Însă în politica este aparent ceva normal.

Stimați liberali, căci dragi nu îmi sunteți, vedeți-va de pătrăcița voastră, facilitați mediul privat și performati mediul de afaceri, lasați restul pe mâna specialiștilor. Dacă social democrații nu se baga peste afacerile voastre voi de ce va băgați peste redistribuirea veniturilor? Lăsați sistemul privat pe mâna celor specializați în asta. Nu va mai ocupați voi de alocații, salarii, sănătate, învățământ, căci dacă era după voi, nicio dată nu ar fi fost acestea servicii, cât de cât, gratuite. Aveți curajul și recunoașteți asta. Cel mult puteți stabili niște priorități împreună cu socialiștii, în privința unor lucruri, cum ar fi infrastructura, dar singuri nu va puteți ocupa de acestea, fiindcă în acest fel lăsați poarta goală.

Statul trebuie să fie pentru societate ce este părintele pentru copil. Părintele îl ajută pe copil să meargă, să mănânce să vorbească, îl învață să învețe. Și după ce îl pune pe picioare îi arată cum să se descurce singur. La fel trebuie să facă și statul cu societatea. Are datoria de a o pune pe picioare, iar după ce reușește aceasta, ea va funcționa de la sine.

Ce, dacă un copil suferă vreo disfuncție, îl lăsăm să moară fiindcă nu se poate adapta precum unul cu un genetic excelent? Cam așa funcționează statul unde fuzionează capitalismul despot.

Dar, fie că ne convine sau nu, stânga este la fel de importantă precum dreapta, diferența stă doar în specializare. Stânga are mai multă treabă, dreapta mai puțină. De fiecare dată când un politician, fie de stânga sau de dreapta iese în public și face afirmații de genul:

*Eu sunt cel mai deștept, restul sunt prosti

*Aia fac doar rău, ceilalți la fel, noi suntem singurii care am făcut și care putem face

*Doar culoarea mea exista și poate produce schimbări, restul au doar interese murdare, noi nu avem așa ceva
Este clar că este un jeg populist. Iar oamenii de acest fel nu pot susține echilibrul de care avem nevoie. Ei nu pot recunoaște atribuiri, și meritele celorlalte partide, și nu neapărat culori. Sunt oameni care nu pot lucra în echipă, iar parlamentul datorită asta o are.

Într-o astfel de situație, trebuie să alegem pe cel care poate părea mai puțin pregătit dar care nu se dezice a lucra cu ceilalți. Căci în cazul populistilor, nu există progres, iar în cazul celui mai puțin pregătit, dar nepopulist, există un progres, fie el mai mic.

Vedeți voi, în cazul producerii pâinii avem nevoie atât de agricultor cât și de fermier. Pentru a câștiga amândoi, un ban cinstit, este nevoie de colaborare. Atenție! COLABORARE! Ce scenariu absurd ar fi acela în care agricultorul ar intra în conflict cu brutarul. Și relația lor de colaborare s-ar poticni de cultul acesta al personalității și al minciunii. Fiecare ar putea argumenta la infinit cât de bun este el și cât de nenorocit este celălalt. Brutarul ar putea spune despre agricultor că în zadar produce grâu dacă el nu i ar întinde mana, cumpărau-i marfa. Agricultorul ar putea spune la fel de bine că materia de bază a produsului brutarului se află în mâinile sale, iar dacă nu îi accepta condițiile și nu își recunoaște inferioritatea, afacerea se va rupe. De aici ați prins ideea.

Problema este că pâinea aceasta de care vorbim este cea care trebuie să ajungă pe mesele tuturor. Atâta timp cât nu există colaborare în parlament, producerea ei se va opri. Tragic este că, pâinea, din sens conotativ capătă unul denotativ, iar metafora avuției se transformă chiar în pâinea noastră de toate zilele.

Ah, din cearta acestor tâmpiți nu iese nimic bun.

Pe deasupra mai este o problema, poate chiar mai grava. Atunci când agricultorul încearcă să își producă singur pâinea. Este îngrozitor când se ajunge aici. Lucrurile nu duc decât la o risipă fără precedent. Când un liberal se apucă de făcut reforme sociale, sau invers, progresul este mai departe de adevăr decât teoria pământului plat, și am văzut asta atunci când pluralismul politic a fost abolit, în partidele totalitare. Nu doar stângăcia fiecăruia, în parte, contribuie la deșeurile, ci și neglijarea propriilor îndatoriri (exemplul portarului) .

Liberalul se ocupa, după cum spune și partidul, majoritar, liberal din țara noastră cu:

- " - Democrație, stat de drept, separația puterilor
- Individ, libertate, drepturi și libertăți individuale
- Proprietate privată, retragerea statului din economie, liberă inițiativă, competiție
- Dialog și toleranță, pluralism și diversitate, egalitate de șanse și meritocrație"

Iar cei social democrații cu:

+O economie de piață socială (economie mixtă), cu prevederi legale pentru protejarea muncitorilor, consumatorilor și întreprinzătorilor mici;

+Un sistem extensiv și complex de protecție socială, pentru a contracara efectele sărăciei și pentru a proteja pe cei care nu pot să lucreze într-un sistem de piață liberă (adică, șomerii și pensionarii);

- +Un nivel de impozitare relativ ridicat, mai ales impozitare progresivă, pentru a redistribui venitul într-o societate;
- +Un sistem de învățământ și sănătate oferit de guvern (public), finanțat din taxe;
- +Condiții minime garantate prin lege pentru muncitori (salariu minim, protecție împotriva concedierii abuzive, etc.);
- +Protecția mediului (deși multe partide social-democrate nu pun accent pe politici ecologiste);
- +Multiculturalism, drepturile minorităților și o politică relativ deschisă față de migrație
- +O politică externă care promovează democrația, protecția drepturilor omului și, unde este posibil, multilateralismul.

Tine de fiecare în parte sa susțină pe cei fata de care se simt mai atras, dar fără sa nege contribuția celorlalți. Însă, nu despre asta vorbeam. Ziceam ca fiecare trebuie sa și vadă de treaba lui, în special liberalii, care trebuie sa accepte poziția pe care o au, chiar dacă ei reprezinta direct o parte mult mai mica din populație în raport cu social democrații, si anume, oameni cu afaceri mari. Au datoria de a-i face pe oameni sa înțeleagă ca sunt perioade când este nevoie și de ei. Permite-mi sa fiu mai concis.

Se presupune ca avem un oraș (cu toate ca la nivel de localități nu prea se tine cont de culoarea primarului, acolo trebuie ales edilul după cât este de gospodar, pare absurd dar acesta este adevărul). Dacă in orașul respectiv nu sunt locuri de munca, oamenii au datoria sa ofere mandatul unui liberal, dacă aceasta

problema se rezolva iar următoarea provocare este construirea unei scoli sau îmbunătățirea unui spital, atunci următorul mandat trebuie să îi revină unui social democrat. După această dacă primăria rămâne fără bani, atunci acesta încearcă să mai faciliteze puțin mediul de afaceri ca apoi să vina social democrației și să mai culeagă niște taxe, care tot în progresul orașului se vor întoarce. Liberalii fac bani, iar social-democrației îi administrează. Nu este vina social democrațiilor dacă aceștia fac împrumuturi pentru a mari alocații, pensii, salarii sau pentru a construi scoli, pentru asta au fost votați. Cum nici liberalii nu pot fi învinuiți pentru că decid să construiască parcuri industriale în condițiile în care oamenii de rând abia reușesc să trăiască de pe o zi pe alta, iar marii oameni de afaceri câștiga de mii de ori pe un angajat fata de cât îl plătesc ei. Ar fi anormal dacă liberalii ar face altceva. De aceea este atât de important votul, deoarece acesta decide dacă populația are nevoie să și crească veniturile sau să îmbunătățească serviciile sociale.

De ce să oțitem adevărul din dorința de a fi împărțiali? Da, așa este, liberalii nu reprezintă interesele poporului, dar poporul trebuie să facă acest compromis pentru a ajunge la bunăstare. Social democrația, în punctul în care a ajuns acum, și cum de altfel a fost dintotdeauna, nu se opune mediului de afaceri, ci chiar sprijină afacerile mici și mijlocii, pentru că prin acest proiect ajută mulți oameni să iasă din sărăcie. Cumva, doar proprietarii de mari afaceri rămân susținătorii liberalilor. Iar întrebarea care rămâne este: Își mai găsesc locul liberalii la guvernare atât timp ce ei nu doresc bunăstarea poporului ci doar a celor ce deja trăiesc în bunăstare? Răspunsul este da! Chiar dacă, prin absurd, social democrației ar reuși să producă bani singuri, tot ar fi nevoie de o opoziție în parlament, doar așa menținem democrația.

În concluzie, liberalii, un compromis. Dacă toată plaja politica ar prinde viata, și s ar întrupa într un individ, acțiunile sale ar capătă fiecare, în parte, conotații. Faptul ca ar merge la munca pentru a face bani, indiferent dacă ar munci cu spor sau nu, ori ca s ar duce cu placere la serviciu sau nu, ar trebui sa o facă. Aceasta este un tip de acțiune liberala, căci produce banii de care are nevoie pentru a supraviețui, dar acesta nu ar putea trai doar producând, ar avea nevoie și de haine, mâncare, adăpost, etc, iar acestea ar fi acțiunile sociale. Dar nici nu ar putea doar manca, bea, dormi, la nesfârșit, ar trebui sa producă si bani. Vedem astfel ca nu se poate fără liberali sau sociali

Încă ceva, din dorința de a fi cât de cât echitabil trebuie sa precizez ca principalul atac pe care îl fac adeptii dreptei, socialiștilor, este ca ei promovează prea mult lenea, și nu sprijină inițiativă. Și da, au dreptate. Un social democrat aflat prea mult la putere va începe sa creeze prea multe datorii și lagune în buget, liberalul vine și ii mai trage de urechi pe asistații sociali. Dar la fel de bine un liberal, prea mult aflat la guvernare , ajunge sa-l lase pe asistat social sa moara de foame ceea ce este la fel de greșit.

Stânga este mai practica, ea te naște, te îmbracă, te hrănește, te spala, te pune pe picioare. Doar ca nu îți oferă prea multe oportunități de a aspira la ocean sau la cer. Nu îți spune povesti despre zborul vulturilor și înotul delfinilor. Este mai realista. Liberalii sunt cei mai visători, ei te pun într o catapulta și te arunca direct în ocean sau în nori, dacă nu poți respira sub apa sau zbura printre nori, nu mai depind, ei ți au oferit deja ce credeai ca ți dorești. Liberalii îți iau pământul de sub picioare, la cererea ta.

Cum reducem minciuna politicianilor

Pentru a reduce minciuna și a spori responsabilitatea și disciplina în campaniile electorale avem nevoie de următorul fact. Nu dispun de cunoștințe vaste în drept dar, ca și idee, cine vrea poate sa înțeleagă la ce ma refer. Avem nevoie de o portiță în codul judiciar, și anume.

Cu toții ne am saturat de gargara din campanie, ani la rand aceleași promisiuni sau chiar mai strumfate, ne naștem și murim cu aceleași neadevăruri și promisiuni desarte. Dacă exista ceva mai enervat decât minciuna parlamentarului, atunci aceea este promisiunea sa ca propunerile sale din campanie nu doar ca se vor exercita dar mai mult de atât ele nu se compara cu cele ale adversarilor loii, și ca la rândul lui, și el s a saturat de minciuna. Sa auzi un parlamentar ca s a saturat de minciuna e ca și cum ai auzi un evreu ca s-a saturat de atâta bogăție, nimic nu provoacă mai mulți nervi.

Ani de-a rândul nimanui nu i a pasat de ceea ce au zis politicienii în campanie, și într o măsură atât de mare am fost mințiți încât de mult a început sa ni se para o normalitate. Dar chiar o fi asa, chiar e normal ca edilul, consilierul, prefectul sa aibă ca obiect de activitatea minciuna? În niciun caz! (ii blestem pe toți cei care au stat sa se gândească la întrebarea asta). Și totuși, ca să nu pierdem timpul, sa trec direct la soluție, căci probleme le putem identifica cu toții.

Propun ca politicianul, sau partidul, sa își dea cu subsemnatul pentru promisiunile pe care le face în campanie. Pentru toate

sau pentru o parte. Astfel încât el sa poată fi tras, cu adevărat, la răspundere, dacă nu duce la bun sfârșit ceea ce a promis. Adică, dacă politicianul promite 1000 de km de autostrada, pentru a părea mai credibil, și a capătă încrederea oamenilor, acesta, împreună cu colegii sai, sau singur, depinde cum împart responsabilitatea, sa aibă opțiunea de a crea un fel de contract prin care dacă este ales, se angajează sa ducă la bun sfârșit ceea ce a spus în campanie. ATENȚIE! Pe lângă cei 1000 de km, partidul poate sa mai promită încă alte câteva zeci de proiecte, dar sa ofere certitudinea alegătorului ca el va răspunde penal în fata a celui, sau a celor proiecte pe care și a dat semnatura.

Din nou, ATENȚIE!, nu mijlocește nimănui libertatea acest contract, căci este OPTIONAL. Însă constituie un avantaj atât în fata alegătorului cât și a alesului. Singurul dezavantajat în privința acestui program, este politicianul demagog, care știe dinainte ca nu are de gând sa ducă la bun sfârșit cele pentru care își da cuvântul. Dar politicianul care chiar are intenții bune, se poate folosi cu brio de aceasta.

PROBLEME AFERENTE ȘI REZOLVARI

Demagogii se vor opune acestei ideii fiindcă ei vor considera ca un proiect nu tine doar de politician sau partid, ci de foarte multe împrejurări, de aceea nu poți pedepsi pe nimeni pentru nerealizarea sa. Pai cum vine asta? Înțeleg cumva, ca slujba de politician nu implica și responsabilitate, nu implica sacrificiu și cuvânt dat , a fi politician, conform celui care se opune acestei idei, necesita doar o abilitate cât mai eficienta de a mintii și a face promisiuni nerealizabile. De ce pompierul își risca viata, la

fel și, unii, polițiști, soldați, etc., și politicianul nu și ar risca libertatea. Dar nu este niciun risc fata de cel care este sigur ca poate realiza ceea ce a promis. Și nu de acești oameni avem nevoie? De politicieni care sa fie cu capul pe umeri și sa știe ceea ce au de făcut și cum o au de făcut?

O alta problema ce este întâmpinată de ideea de fata o conține modul de pedepsire. Pedepsești un politician mincinos mai grav decat un hot, un violator, un criminal? Ce fel de pedeapsa ii dai. Strict după părerea mea, un malpraxisul politic este mult mai grav decât cel medical, căci daca în cazul celui din urma, poate exista o victima, în cazul primului se ajunge la zeci de mii de morți, și nu morți instante, ci lente și chinuitoare. Un criminal își omoară victima și apoi este prins și bagat la închisoare, un politician iresponsabil ce nu face proiecte infrastructura ucide anual zeci de mii de oameni în accidentele rutiere, un politician ce nu ia în calcul sistemul medical, corupt sau iresponsabil fiind, ucide lent, sute de mii de pacienți a căror boli sau complicații puteau fi prevenite, iar în cazul educației nici nu mai vorbesc. Deci cum ar trebui sa fie pedepsit un politician în raport cu un criminal, dacă unu ucide o persoana și face cam doua zeci și ceva de ani, iar altul torturează, și în cel mai pun caz, ucide, milioane de oameni?

Dar asta nu este treaba mea, sa se ocupe justiția. Și ultima ATENȚIONARE!!! Nu orice politician ce nu a dus la bun sfârșit proiectul ajunge sa plătească în fata legii. Da, orice politician ce și a dat subsemnatul pentru indeplinirea unui proiect, și nu l a dus la bun sfârșit pe acesta ajunge automat în fata legii, dar nu și la închisoare. Din motive strict obiective poate chiar i-a fost imposibil sa ducă la bun sfârșit cea pentru care a promis cu libertatea. Ei, dar astea vor fi motive cu adevărat excepțio-

nale, precum, eu știu...ăăă, în cazul unei construcții de autostrada, sa zicem, cade un asteroid de mărimea unui bloc fix în mijlocul construcției, sau dacă nu, un cutremur de 8 grade sa oprească lucrările. Dar doar așa. Intuiesc ca, în proporție de 95 de politicieni ajunși în instanța fiindcă nu au îndeplinit cele spuse, or ajunge la închisoare. Totuși, cred ca nu va fi cazul, căci cineva, atât de curajos încât sa își joace libertatea pe masa, va îndrăzni sa își dea semnatura pe niște proiecte pe care nu este 120% sigur. Cum am zis, dacă împrejurările au fost cu totul nefavorabile, politicianul nu are de ce sa se teama, sau poate doar puțin, căci daca acestea puteau fi prevazute, chiar dacă nu existau la momentul demarării proiectului, atunci lucrurile sunt de discutat.

DESPRE PEDEPSE

Pe lângă aceasta as mai propune o pedeapsa. Sechestrul pe toată averea pentru orice caz de corupție, mita, șantaj, etc.(ce tin de sfera aceasta). Aceasta nu va defavoriza pe nimeni. Căci dacă cel cu averea de câteva sute de milioane normal ca va lua mita mai mare, deci va prejudicia statul cu mai mult, decât cel ce ia mita o găină. Din nou, acestei inițiative nu se poate opune decât un individ care știe ca nu poate rezista șpăgii. Ce bine! Cu ocazia aceasta ies la iveala toate persoanele din funcții publice care se folosesc de acestea pentru a lua mita. Cui nu i convine, sa nu fure, simplu. Ce vrei mai democratic de atât, nici măcar nu privezi de libertate infractorul și ii oferi o reeducare instanța, căci cred și eu ca sechestrul a toată averea nu este chiar fără impact asupra ta. La ce folos închisoarea, când criminalul în fata legii, a primit deja reeducarea.

Dar nu ne putem opri aici, pentru a nu oferi porțițe de scăparea corupților, toată averea de pe numele respectivului și de pe numele soției (actuale) sa fie confiscata. Căci se înțelege căsătoria ca pe un unic organ social. Iar dacă aceasta se opune principiilor democrației, înseamnă că democrația noastră nu este prea democratica, și are nevoie de o updatatare, căci are la baza niște principii greșite. O fi ele democratice, așa greșite cum sunt, dar asta nu înseamnă că trebuie să le lăsăm acolo așa eronate de dragul tradiției, și a perioadei îndelungate în care au fost neschimbate.

În fine, oricât de multe am propune, în zadar sunt toate, dacă poporul nu este educat. Toți se rezuma la justiție, oricât ai încerca, dacă aceasta este neperformant, iar mai mult de atât, poporul nu este educat, cum este cazul nostru, nu exista nici o posibilitate pentru a pune lucrurile pe picioare. Dacă totuși vrem o schimbare, mai lentă, dar sigura, singur soluție este sa ne educam pe noi înșine, și pe copiii noștri. Și, la fel de important, sa nu fim lași, alegând calea ce pare mai ușoară, adică cea a abandonării. Va ce îți putea ierta dacă lăsați lucrurile în paragina și plecați? Nu veți avea nicio remușcare dacă părăsiți țara, și nu contribuiți la îmbunătățire? Dacă chiar nu simțiți nici o responsabilitate atunci puteți pleca, chiar va rog. Dar sa știți. Nu veți putea fi niciodată englezi, francezi spanioli sau italieni , și nici copiii voștri nu vor fi. Nu zic ca veți ajunge neapărat slugi, poate chiar oameni de succes, de ce nu? Dar sa știți ca niciodată nu veți putea fi unul de al lor, indiferent dacă optineti sau nu o foaie care sa contrazică asta. Veți deveni un satelit care s a smuls din orbită sa și acum plutește haotic prin

univers, fără nicio rădăcină.

Caracter

Despre caracter

Fiecare om are datoria de a-și crea, dacă nu propriul drum în viața, căci poate pași pe unul deja construit, macar propriul caracter. Este principala misiunea laică pe care o avem de împlinit. Dacă celelalte sunt relative, aceasta nu este. De aceea compromisurile capitale de caracter sunt cuțitele înfipte în inima sufletului.

După cum am spus, nevoia de apreciere este vitală, negarea ei este un comportament anormal. Este o reacție împotriva a ceva, sau unui șir de cevauri. Fără o amprentă nu putem a ne afișa prin urmare nu putem fi apreciați. De aceea avem misiunea de a muncii până reușim a forma un caracter 100% propriu, adică autonomia gândirii, iar după ce reușim a l pune pe piloni, nu ne mai rămâne decât să ne îngrijim de el pentru tot restul vieții, căci acesta reprezintă amprenta noastră, ideală, fără de care nu putem a trăi în societate, și nu numai.

Principala greșală a generației mele este lipsa timpului pe care îl dedica formării caracterului. Acesta nu se construiește

servind 25/24 marile corporații, și adaptandu te oricărui curent ce este în voga la un moment dat, nu se construiește făcând compromisuri prea mari și dese sau căutând doar plăcere și nu fericire. Ideea este ca orice ai face sau oriunde de a te ai duce, sa o faci cel mai bine și sa fii cel mai bun. Tinerii, și nu doar cei de azi, ci tinerii în general, au perspective foarte înguste și problema lor fundamentala este ca de fapt nu trăiesc clipa. Viitorul nu ne aparține, ci viitorul aparține prezentului, iar abia prezentul de apartine noua, irosind prezentul, nu putem trai viitorul, ci putem doar a l răbda

Ajunși la un punct tinerii refuza vehement si cu buna știința ideea de avea un caracter, deoarece constituie fie ca vrem fie ca nu un efort. Iar Neo Marxismul prezentului și al viitorului nu solicita asemenea dificultate, deci va fi mult mai ușor de acceptat. Iar caracterul se construiește cunoscandu-ti istoria, dezvoltandu-ti autonomia gandirii(prin aplicarea teoriei neo marxiste, adică cea a teoriei critice) și prin înfrângerea fricilor, cea mai importanta, fobia de a rămâne singur.

Totuși, exista niște particularități la care țin și vreau sa le precizez. Nu sunt niște abateri, altfel spus compromisuri. Da, mulți le-ar putea numi excepții de la regula, doar ca regulile când au fost făcute au avut de la început scopul de a le ocoli pe acestea. Prin urmare.

În primul rand, un om cu caracter prefera moartea în locul negarii propriilor principii, căci viata le sunt acestea. Principiile după care se ghidează un om puternic, sunt de fapt soarta acestuia. Odată ce nu mai poate viețui în comuniune cu ele nu mai poate trai deloc. Fara principii se renunta la viață cum fără

ochi se renunță la văz și fără picioare se renunță la mers. Negarea principiilor mai înseamnă și minciuna, de orice fel. Un om ce dorește să mențină puritatea caracterului intactă, nu va minți niciodată. Verticalitatea caracterului nu se intersectează cu morala sau valorile civice. Căci a minți pentru salvarea vieții este o încălcare a principiilor. Chiar și a salvării vieții aproapelui, este la fel de greșit.

Un individ, ce minte, indiferent de circumstanțe nu mai poate zice despre el că este un caracter, deja încălcând principiile. Însă, fiind animale sociale, și trăind în colectivități, trebuie să acceptăm această excepție, această diminuare conștientă a esenței de caracter. Ei bine, caracterul dacă ar putea fi măsurat în procente, doar fanaticii ar putea atinge maximul, căci doar aceia nu trăiesc decât pentru ei, noi, ceilalți, suntem mai slabi, și avem nevoie unul de altul. Cu toate acestea nu consider om slab pe cel ce empatizează și își arată afecțiunea pentru cel de lângă el, căci dacă aceasta este sinceră, lucrurile nu suferă transformări drastice, dar diminuează caracterul. Sunt de acord cu această abatere doar dacă acestea sunt insuflă de motivații nobile.

Pentru un caracter puternic este foarte greu să empatizeze, aparent imposibil. Caracterele puternice ajung martiri, fanatici, cei din această brează. Noi, ceilalți, diminuând conștient procentul caracterual, facilităm astfel apropierea unul de celălalt. Cu toate acestea, mai există o categorie de oameni care reușește să își păstreze și caracterul intact dar să și empatizeze, aceștia sunt oamenii care ating alte dimensiuni, sfinții. Să fii sfânt înseamnă să poți duce o viață echilibrată, fiind de partea ambelor extreme. Imposibil de înțeles dar și de explicat, pentru noi, muritorii de rând. Nu știu cum e să fii sfânt, dacă să fi fost sigur nu mai pierdeam acm clipe extrem de prețioase înșiruind aberații, în loc să... în loc să... ăăă, nu știu exact cu ce

se ocupa un sfânt în ziua de zi cu zi, dar sigur nu face ce fac eu acum.

Revenind, fanaticii ce pot accepta și un alt punct de vedere. Fanatismul este un pas înapoi care cu greu te mai aduce în breasla oamenilor de rand, dar fără de care nu poți atinge înțelepciunea.

Și un exemplu practic: Dacă într o zi, individul se trezește cu rezervele de endorfina la minimum acesta trebuie sa se opună propriei simțiri și sa transmită o altfel de traire decât ceea ce simte, căci ca animale sociale, avem datoria civica, deci cea pe care încălcând o, orice individ AR trebui sa fie excomunicat din orice comunitate, de a crea o ambianta cât mai plăcută pentru aproapele nostru. Nu avem dreptul sa ne arătăm supărările în public, ceva ce as pedepsi cu închisoarea. Un zâmbet forțat, duce la alte 10 zâmbete naturale, iar alte 10 zâmbete naturale contribuie inclusiv la zugrăvirea zâmbetului tău.

P. S. Mi am dat seama ca nu doar fanaticii refuza alte puncte de vedere, ci și prostii.

„În România nu există antisemitism! Dar știți ce înseamnă, la urma urmei, să fii antisemit?” Ca tot vorbeam de caracter... și

lipsa de caracter

Am găsit zilele astea un articol scris acum 2 ani pe un site și am ținut neapărat să îl precizez aici. Nu am vorbit cu autorul și de aceea mă risc prezentându-l în această carte. Însă doar nu suntem evrei ca să ne certăm pe bani și titluri, dacă această carte chiar se va vinde, sigur voi cădea la invoială cu autorul. Totuși, nu știu care este riscul mai mare, faptul că preiau un articol al domnului Dan Cristian Ionescu, sau că îmi risc toată cariera mea viitoare, oricare ca să fi aia, aducând în discuție un subiect, împotriva societății evreiești (atenție, nu împotriva evreilor, ci a celor care încerc să dilueze adevărul, fie ei și de alte nații). Și încă ceva, nu încep să neg HOLOCAUSTUL, să promovez nazismul, sau alte minciuni cu care voi fi acuzat de extremism, scopul este să mă familiarizez cu realitatea. Căci dacă vrem să producem schimbări în lumea în care trăim cu toți și nu doar în interiorul celei din capul nostru, atunci avem nevoie să îi cunoaștem adevărată fața. Voi evidenția părțile esențiale ale articolului.

<< Conform celui dintâi capitol al Pentateuhului (Geneza sau Facerea), primul om, Adam, a fost creat de Iahve din țărână, iar prima femeie, Eva, a fost creată din coasta lui Adam. Evreii se declară urmașii primei perechi de concubini din lume, și singurii oameni - noi, ceilalți, "neamurile", "gentilii", "goi-ii", nu sîntem oameni (acesta este un rasism evident, care însă nu deranjează oficialii ONU, UE, SUA, nenumăratele organizații anti-discriminare).

Într-un mod natural (întrucât pe atunci nu exista nici inseminarea in vitro și nici adopția copiilor de către familiile LGBT), cei alungați din Eden au dat naștere la început primilor doi fii, Cain și Abel. Ranchiunos, pizmos pentru faptul că Iahve a primit ofranda lui Abel, dar a respins ofranda lui, Cain își ucide fratele iar când Iahve îl întreabă unde este acesta, spune că nu știe. Deci crima și minciuna au fost create de un evreu, din cea de-a doua generație

În cartea Iosua (a șasea carte a Vechiului Testament), aflăm că evreii sînt autorii primului genocid din istoria omenirii cînd, ajunși în Canaan, au ucis (tăiat cu sabia, spînzurat, ars de vii – adică adevăratul holocaust) împărații și locuitorii tuturor celor 31 de cetăți, furîndu-le averile. Normal că fiind uciși toți, nu au existat urmași care să poată astăzi să ceară forurilor internaționale ale dreptății despăgubiri de la statul Israel.

În cartea Estera, aflăm cum evreica Estera, ajunsă prin înșelăciune soția împăratului Ahasveroș (identificat ca regele Xerxes I), tot prin înșelăciune dar și prin mijloace tipice femeilor evreice (Elena Lupescu? Monica Lewinsky?) reușește ca evreii să ucidă peste 75.000 de perși nevinovați. Nici pentru aceste victime statul Israel nu a plătit despăgubiri. Dar societatea noastră, civilizată, acceptă ca masacrul nevinovaților să fie sărbătorit de evreii din întreaga lume ca o sărbătoare a bucuriei – Purimul!

Mîntuitorul a rostit multe vorbe grele la adresa evreilor, dintre care amintesc doar două:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voit.” (Matei 23.37) și

„Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8.44).

După cum vedeți, evreii sînt „inventatorii” crimei și minciunii - dar pentru asta, au ratat premiul Nobel fiindcă încă nu se înființase.

Dacă vă spun ce a scris despre evrei evreul Karl Marx („Despre problema evreiască”), și află Alexandru Florian, l-ar declara antisemit, așa că nu vă spun (dar găsiți cîteva vorbe în cartea mea, în notele de subsol de la cap. XIV).

Multe adevăruri necunoscute despre evrei și Talmud, am putut noi să le aflăm de la evreii de bună credință! Pe pămîntul nostru s-a stabilit un fost rabin care găsindu-L pe adevăratul Dumnezeu, s-a creștinat și s-a călugărit, devenind călugărul Neofit Cavsocalvițiu. După o viețuire la Muntele Athos, unde i-a învățat pe athoniți limba ebraică, a venit în Moldova, la mănăstirea Neamț, unde în anul 1803 a scris cartea „Înfruntarea jidovilor”. Este o carte grea, dar cine este interesat și se înc-

umetă să o citească, o găsește la adresa de mai jos

<http://www.sufletortodox.ro/arhiva/carti-documente/Neofit%20Cavsocalvitiu%20-%20Infruntarea%20jidovilor.pdf>

Sper ca am lămurit un aspect, așa că trecem mai departe.

Ce înseamnă a fi antisemit? Iau o definiție la întâmplare: „(Persoană) care admite sau practică antisemitismul.” Bun, dar ce înseamnă antisemitismul?: „Antisemitismul este o atitudine (politică, socială, religioasă, etc.) ostilă față de evrei pentru simplul fapt că sunt evrei.”

Definiția este absolut imbecilă și de rea credință. Așa că mai trebuie lămurit ceva.

Hai să vedem ce înseamnă semit: „Persoană care face parte din grupul de popoare, apropiate între ele prin limbă și prin aspect fizic, din sud-vestul Asiei, nordul și estul Africii, căruia îi aparțin astăzi arabii, sirienii, evreii etc.”

Deci semit, nu înseamnă doar evreu, ci și arab (conform Genezei, arabii fiind urmașii lui Ismael, fiul pe care Avraam l-a avut cu Agar, sclava sotiei sale Sara). Evreii sînt cei mai mari dușmani ai arabilor, care sînt tot semiți - deci putem spune că cei mai mari antisemiți din lume sînt evreii.

Dar ce înseamnă evreu?

Evrei sînt pe de-o parte cei născuți din mamă evreică (am citit că din motive lesne de înțeles se intenționează extinderea definiției pînă la cineva care are un/o bunic/ă evreu/ică - nu știu dacă a devenit oficial), sau cei care se convertesc la iudaism.

Din punct de vedere al ramurii, evreii se împart în:

- Sefarzi (sau de rit spaniol) - urmașii vechilor evrei, semiți, răspîndiți în lume în cadrul diasporei, după anul 70 d. Ch., an în care Titus a cucerit Ierusalimul și a distrus templul. Aceștia, ca și arabii, erau bruneți.

- Askenazy - care nu erau evrei, ci erau khazarii (hazarii), popor turcic seminomad, cu ascendență scită, trecuți la iudaism începînd cu anul 740 sub hanul Bulan. Aceștia nu erau semiți, erau celebrii evrei roșcați care au împînzit Țările Romîne în sec. XIX.

V-am pierdut cumva pe drum? Dacă da, recitiți ce am scris pînă acum întrucît mă apropii de concluzii.

Și în Țările Române au ajuns evrei sefarzi (de pildă Solomon Halfon, cel care în anul 1829 a înființat prima bancă în Țara

Românească), dar aceștia nu au fost mulți. Există și astăzi în București un cimitir evreiesc de rit sefard vis-a-vis de cimitirul Bellu ortodox, unde în lipsă de „clienți” găzduiesc orice evreu. Am participat acolo în 1984 la înmormântarea tatălui unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. Un evreu excepțional, unul dintre cei doi evrei muncitori pe care i-am cunoscut în viața mea (era instalator la ICRAL Herăstrău), nu avea treabă nici cu sionismul, nici cu iudaismul, nici cu sefardismul – în schimb, făcea cel mai bun borș cu afumătură de porc din câte am mâncat vreodată.

Deci nenorocirile aduse României nu au fost ale semiților! Cei care au jefuit România trimițând în URSS resursele solului și subsolului țării și cei care au trimis patrioții și intelectualitatea din România în temnițe, la Canal, la tăiat stuful în Deltă, cufundați pînă la brîu în apele înghețate, nu erau semiți, ci erau niște nenorociți de khazari.

Dragii mei, înjurați-i cît vreți pe evreii care au distrus România – nu puteți fi acuzați de antisemitism, întrucît ei nu erau semiți, ci khazari. Puteți scrie ce vreți despre trădătorul de țară (fiindcă, totuși, este cetățean român) mincinos, Alexandru Florian (cu grijă însă, să nu îl insultați!) fiindcă el nu este semit!

„Centrul pentru monitorizarea și combaterea antisemitismului în România” ar trebui desființat, întrucît în România nu există anti-semitism, cum sugerează Marco Maximilian Katz trimițând în SUA rapoarte mincinoase. Iar khazarul Katz, după cum scrie dl. Vasile Zărnescu (și eu îl cred), un infractor nemernic, ar tre-

bui cercetat pentru mîrșăviile penale săvîrșite la magazinele duty-free de la aeroportul Otopeni (deși, prin inactivitatea oamenilor Codruței - garanția luptei anticorupție - probabil că acestea s-au prescris).>>

Tags: „Despre problema evreiască” Karl Marx „Înfruntarea jidovilor” călugărul Neofit Căvsocalvițiu Alexandru Florian directorul Institutului „Elie Wiesel” articol Dan Cristian Ionescu Cain și Abel evrei sefarzi În România nu există antisemitism! khazarii (hazarii) popor turcic seminomad Marco Maximilian Katz „Centrul pentru monitorizarea și combaterea antisemitismului în România” Pentateuhul (Geneza sau Facerea) sefarzi și askenazy - khazarii (hazarii)

Source: <https://www.justitiarul.ro/in-romania-nu-exista-antisemitism-dar-stiti-ce-inseamna-la-urma-urmei-sa-fii-antisemit/>

Despre puterea schimbarii

De aceea, opresiunea, privarea de libertate, și ierarhizarea

sunt doar bariere mentale alimentate de cantități. În funcție de gravitatea problemei cu care ne confruntăm, o masa de oameni poate rezolva problema, dar pentru o individualitate, este imposibil. Cu toate un singur individ poate mobiliza oamenii devenind astfel un simbol, dar tot la mana maselor ajungem.

Ei bine, sunt accidente și accidente, din nefericire. Dacă în cazul unui accident, sa zicem rutier, se pierde foarte mult sânge, trebuie efectuata rapid o transfuzie. Însă pentru a restabili situația la normal, transfuzia nu se realizează cu o singura celula de sânge, sau doua, sau trei, sau o mie sau o suta de mii, ci cu sute de milioane și miliarde. Mai mult de atât, nu are rost sa aruncam în joc mai puțin de câteva sute de mii de celule de sânge căci știm ca acelea vor fi pierdute din start. Avem nevoie de mase numeroase, doar asa putem repara un accident rutier cauzat de prea multa forta acumulata în mana unui singur om. Dacă o mașină prea puternica poate scăpa de sub controlul unui om, de ce ne ferim sa acceptam ca o avere prea mare, este la fel de instabila precum 1000 de cai putere.

Insa sunt cazuri și cazuri, din nefericire, și de aceea sunt necesare cantitățile de sânge diferite de la caz. Nu putem compara un protest local fata de un manifest mondial.

Marele dușman nu sunt cei de sus ce dictează după bunul plac ce virus sa mai apară și ce război sa mai se isce, ci oamenii lor. Iar oamenii lor sunt toți cei ce refuza sa gândească și sunt dispuși la compromisuri, de orice fel. Ce vreau sa spun este ca dacă faci partee dintr o tara în curs de dezvoltare sau cu mari dificultati, nu te poți plânge de situația actuala dacă cel puțin odată ai luat mita, oricât de mica ar fi fost,esti direct om al lor. Indiferent dacă interesele sunt bune sau Nu. Un om, sau unui grup de persoane, nu trebuie Sa i se permită sa dețină prea multa putere, putere directa (sau survenita din avere, influenta și alte mijloace).

Zarurile nu au fost aruncate niciodată DEFINITIV, căci întotdeauna a mai apărut cineva care sa le ridice de pe tabla si sa schimbe soarta jocului. Este total eronat sa credem ca nenascandu ne într o familie de bancheri, de preferat semito americana, nu putem pune lucrurile în mișcare. Nu este nevoie decât de mobilizare și atât. Oamenii exista, nemulțumirile persista, și atunci de ce puterea și averea încă este concentrata în mâinile a doar câțiva oameni? Cred răspunsul cel mai potrivit este morala unei povesti a părintelui Paisie Aghioritul:

„- Gheronda, cum este iadul?

- Am să-ți povestesc o întâmplare pe care am auzit-o. Odată, un om simplu îl ruga pe Dumnezeu să-i arate cum este Raiul și iadul. Așadar într-o noapte a auzit o voce în somn spunându-i: „Vino să-ți arăt iadul!”. Și îndată s-a aflat într-o încăpere în care mulți oameni stăteau în jurul unei mese, iar în mijloc era o oală plină cu mâncare. Însă toți acei oameni erau înfometați, pentru că nu puteau mânca. Țineau în mână câte-o lingură foarte lungă. Luau mâncarea din oală, dar nu puteau aduce lingura la gură. De aceea unii bombăneau, alții strigau, alții plângeau...

Apoi a auzit aceeași voce spunându-i: „Vino acum să-ți arăt și Raiul!”. Și îndată s-a aflat într-o altă încăpere, unde mulți oameni stăteau în jurul unei mese asemănătoare cu cea dintâi, iar în mijlocul ei era tot o oală cu mâncare, iar ei aveau aceleași linguri lungi. Însă toți erau sătui și bucuroși, pentru că fiecare lua cu lingura sa mâncare din oală și-l hrănea pe celălalt. Ai înțeles acum cum poți să trăiești Raiul încă din această viață? Cel care săvârșește binele se bucură, deoarece este răsplătit

cu mângâiere dumnezeiască. Cel care săvârșește răul suferă și face din raiul pământesc un iad pământesc. Ai dragoste, bună-tate? Ești înger și, oriunde mergi sau te oprești, transmiți Raiul. Ai patimi, răutate? Ai înlăuntrul tău pe diavolul și, oriunde mergi sau te oprești, transmiți iadul. Încă de aici începem să trăim Raiul sau iadul."

Colaborare! Asta este cea mai mare problema, colaborarea. Și cel mai mare handicap al colaborării sunt oamenii compromisi. Din miliardul ala necesar pentru a produce schimbarea, trebuie sa ii scădem pe cei ce se vând ușor, vreo 2 patrimi, apoi neo Marxistii, fara caracter, ce nu vad de ce s ar implica, care sprijină doar Poponarii și feministele ratate, ce au divagat de la adevăratul motiv pentru care protesteaza, deci încă o treime, și mai rămâne doar o patrime, care poate fi mobilizata dar prin cine? . Hmm, deci suntem Conduși, cu toate ca mulți dintre noi merita asta, însă restul? Restul merita sa sufere din cauza proștilor ignoranți?

Viata, moarte, tehnologie și recunostinta

De ce trebuie sa începem a ne trai moartea

-Ce considerați a fi mai valoros ? Un lingou de aur, unul de argint, unul de bronz sau unul de tinichea?

-Aurul ar fi.

-Aurul? Predispoziția, este de a pune aurul peste celelalte. Dar de ce? Cumva pentru că aurul rezistă pe o perioadă mai îndelungată în timp față de celelalte?

-Asa este. Datorită densității, a durtății sau a rarității.

-As rămâne la prima idee, datorită rezistenței. Dar rezistența ce înseamnă? Nu se raportează aceasta la timp?

-Ba da.

-Prin urmare, pe un timp nedeterminat, aurul ajunge sa valoreze cât argintul bronzul sau tinicheaua.

-Cum asa?

- Problema fundamentală a gândirii umane o reprezintă raportarea valorii bunurilor la perioada de viață a unui individ. Raportând valoarea bunurilor exterioare la timpul nostru, aurul, rezistand poate milioane de ani, puținele zeci ale vieții

noastre ne pot duce în eroare, în percepția calității.

-Si atunci care este o apreciere reală a materiei?

-Viața este un produs de bucurii, plăceri, chinuri și suferințe. Căci chinurile provoacă suferință, iar suferințele provoacă disperare, disperarea fiind soră cu moartea. Produsul oricărei existențe conține un factor nelipsit. Pe lângă bucuriile și plăcerile aferente, un factor ce le anulează pe toate celelalte, un factor ce are întrebunțare de eliminare , își face simțita prezenta. Precum un zero absolut.

-Care este acesta? Moartea?

-Că bine ai intuit. Moartea, și, atunci, oricât de mult ajunge a se întinde acest produs, încărcat de bogății, distincții, plăceri, etc., mereu i se va adăuga acest termen nul, moartea. O gaură neagră ce le va soarbe pe toate celelalte. Astfel, mă întreb, ce rost mai au celelalte, pe ce considerente mai se mai poate baza societatea dacă nu există un scop? Mai poate fi justificată viața în vre un fel, laic?

-Înțeleg deci ca valoarea aurului, neraportata la timp, ajunge sa fie aceeași cu a tinichelei, a bronzului sau a argintului. Toate fiind sortite pieirii, ajung ca toate sa valoreze la fel, ajung toate sa nu mai valoreze nimic.

-Asa este, valoarea vieții noastre este lipsita de calitate, îngreunând o doar cu materie , căci vedem ca toată materia valorează la fel, 1adică nimic.

-Și atunci care este soluția?

-Ocupandu ne de sentimente și nu de materie. Ne rămâne de făcut un singur lucru.

-Care e acela?

-Lepădarea vieții. Trebuie sa ne lepădăm de viață, atât timp cât încă mai putem respira. Dacă nu provoacă decât neplăceri, de ce nu ne debarasăm de viață? De ce nu ne descotorosim de ea? Atât masinilie cât și casele, toate se adaugă produsului, toate

ajung nimic.

-Și ce e de făcut?

-Trebuie să lăsăm viața în spate, această inutilă viață, și să începem a ne trăi moartea! Doar așa ne putem bucura cu adevărat, doar așa putem atinge adevărata fericire. Inlăturând cerințele absurde ale vieții. Moartea nu cere nimic, mai mult de atât, cu cât o îmbrățișăm mai repede cu atât mai bine. Renunțati la viață și găsiți-vă plăcerea inclusiv în chinuri și suferințe, sentimente sa fie, astfel încât existența voastră lipsită de viață să nu mai reprezintă supărări ci doar bucurii izvorâte atât din plăcere cât și din chinuri. Trăiți pentru trăiri, tintiti către sentimente iară nu pentru lucruri. Toată materia din lume, dacă nu este folosita din prisma sentimentelor e în zadar. Un trandafir oferit cui și când trebuie va valora mai mult decât 5 camioane de trandafiri oferiti cui și când nu trebuie. Însă cele 5 camioane oferite când și cui trebuie vor valora mult mai mult decât un singur trandafir oferit cui și când trebuie, căci pe lângă transformarea materiei în energie, adica în sentimente, se va mai adaugă și munca depusa pentru obținerea acestora, ce este energie pura. Cel mai mare cadou pe care îl poți oferi este energia pura, ce nu vine din materie, precum dragostea și sacrificiul.

-Decide-ma-voi sa renunț la viata. Iara înțeleg ca renunțarea la viata este de fapt renunțarea la materie.

-Pentru cei puternici da, dar pentru noi, oamenii de rand, mult mai de dorit ar fi simpla transformare a materiei în energie, iar nu trăirea directa din imaterie. Trebuie sa înțelegem întrebuițarea ei, caci de asta exista, pentru a i ajuta pe cei slabi. Dar este adevărat, cel puternic nu mai are nevoie de aceasta.

-Acum înțeleg.

-Renunță la viață. Pe lângă modul de percepției al materiei mai rămâne și percepția timpului. Omul ce trăiește viața până în

momentul ultimei suflări, nu face decât să-si scurgă singur nisipul din clepsidră, însă din momentul în care ți ai acceptat moartea, si ai încetat să mai trăiești, se termină numărătoarea și începe cronometrul. Astfel, fiecare zi în care moartea este trăită nu va constitui un minus ci o zi trăită în plus. Tot restul suflului tău pământean nu va mai reprezenta decât un bonus, pe când celorlalți, li se va suna ceasul, terminându li se nisipul . Tu cel ce ai decis să îți trăiești moartea vei fi trăit cu mult față de ei, tu vei fi viu, pe când ei se vor stinge, iar moartea nu va constitui un final pentru tine, ci o transfigurare a aceluiași lucru pe care l ai trăit pe pamant. Decide sa mori azi, iar mai apoi nu vei mai muri odată, ci vei trai pe plus, pana în ziua eliberării.

-Dar cum ne lepădăm de viață?

-Securizându-ne gândirea, obținând autonomia deplina a gândirii, identificând instant plăcerile, nedevenind sclavii ideilor generale, sau ale celor proprii. Si cel mai important, transformând materialul în energie raportând-ne direct la valoarea lucrului și nu la preț. Creând sentimente cu tot ce ne înconjoară. Nefolosindu-ne de ambalaj ci de ceea ce este în interiorul său, chiar nici observând ul pe acesta.

Despre tehnologie

-Tehnologia, oricât de cliseic ar suna, este doar o unealta și nimic mai mult, nu înlocuiește nimic, ci doar ajuta. Nu omiteti însă, că același cutit ce ajuta bucătarul sa gătească supa, ajuta și criminalul sa și ucidă victima. Sau un exemplu mai puțin sadic, dar tot cu cutite: din neatenție, te poți tăia cu același cuțit cu care cu care tai legumele pentru ciorba. Cumva, esențial în pregătirea masei(masa ce te tine în viața și îți va susține aportul de nutrienti necesari supraviețuirii) tot el poate sa te și raneasca, iar gravitatea este strict în raport cu neglijența.

-Dar tehnologia facilitează viața foarte mult. Iar raportul cazurilor când ea aduce mai multe efective pozitive decât negative este unul clar pozitiv. Tehnologia ajuta orientarea în spațiu, ajuta la rezolvarea unor calcule pe care creierul nu le-ar putea duce la bun sfarsit niciodată, este benefica progresului medicinei iar aportul sau își face simțita prezenta chiar și în justiție, ajutând la prinderea mult mai rapida a talharilor, de exemplu.

-Asa este, însă toate acestea, ea singura nu le va putea face, va avea nevoie de un om. Iar omul, trebuie sa își dezvolte corect creierul, independent de tehnologie, pana a ajunge la deplinătatea facultăților mintale. Unele procese în minte nu pot fi înlocuite cu tehnologia

-Cum ar fi?

-Pai tocmai ai spus, calculul. Creierul este un fel de mușchi, iar mușchii trebuie antrenați. Mai mult de atât, ca mușchiul sa fie lucrat cum trebuie, acesta trebuie lucrat cu atenție, de lucrat

mai multe grupe de mușchi odată sau de întreprins o alta acțiune concomitent nici nu se pune problema. Astfel, calculele pe care le facem în perioada primara, chiar dacă par a fi inutile și nesfârșite, sunt de fapt repetări lente dar eficiente prin care creierul se dezvoltă. Unele părți ale creierului efectiv se atroci- aza dacă sunt lăsate libere fără a fi utilizate deloc. Iar poeziile și calculele repetate în perioada 0-10 ani nu au o utilizare practica imediata dar dezvoltă. Cum nici exercițiile triceps-spate, bi- ceps-piept, nu produc concomitent grâu cartofi sau vin.

-Ce vrei sa spui?

-Vreau sa spun ca sala de forță a apărut ca reacție a revoluției din industrie. Rezolvarea oricărei probleme aduce cu ea încă al- tele doua. Prin urmare, după ce invenții precum macarale sau combine au fost inventate, cantitățile de hrana ce puteau fi re- coltate au crescut considerabil dar cu prețul stării optime a sănătății noastre. Ce vreau sa spun este ca dacă înainte indi- vizii aveau parte atât de exercițiul fizic cât și de hrana, am ajuns în situația de a avea hrana dar nu și exercițiu fizic. Iar acesta este destul de grav, consistand într-o pierdere, nemai- fiind vorba de progres. Cu toate ca acum avem aceste săli ce ne ajută să gestionam lipsa exercițiului fizic, mulți nu apelează la ele.

La fel este și creierul. În trecut, oamenii erau nevoiți sa retina mult mai multe lucruri, nedispunand de atât de multe notepad uri. Fără GPS, orientarea în spațiu le era mult mai dezvoltata. Nu mai zic de forța de reacție sau de calcul, pe care și-o lucrau neîncetat. Astăzi

Îndreptându-ne într-o direcție în care calculatorul ne va citi cărțile, ne va alege filmele, muzica sau chiar va găti el pentru noi, prevestesc o apocalipsa. Dar nu o dominație a inteligenței artificiale datorata de interesele murdare ale minților pe care noi le-am creat, ci creierul nostru se va atrofia atât de mult, din

lipsa exercițiului creierului încât nu vom mai fi capabili de nimic, vom vorbi mai mult de un grad decât de emancipare. Va fi o autoapocalipsă.

Dezvoltarea a tot ce înseamnă astăzi omenire și datorat sfararilor și răspunsurilor noastre. Dacă după ce am inventat roată, hârtia sau radioul, am fi început să ne închinăm la ele, în loc de a le folosi doar ca pe unelte, nu am fi ajuns nicăieri. Da, fără de acestea astăzi nu am mai fi fost în punctul în care suntem, dar până a fi putut utiliza pe acestea aveam nevoie de o pregătire. Nu a fost de ajuns invenția cuiului, toți ce aveau să se folosească de aceasta, aveau nevoie, mai întâi de o pregătire. Dându-i unui bebeluș un cui în mână, acesta cel mai probabil îl va înghiți și se va îneca, nu va ști cum să îl folosească. Tehnologia de ce ar fi altfel.

La fel putem vorbi și despre mașini. Fără mașina viața modernă nu ar exista, dar unui copil nu îi poți oferi pe aceasta. Are nevoie de rațiune, și deprinderea diverselor abilități pentru a o putea folosi pe aceasta. Cum este cazul mașini așa este și cel al internetului, copilul are nevoie de dezvoltarea unei autonomii a gândirii înainte de a-l folosi pe acesta. Este o unealtă desăvârșită, dar pentru cel deja inițiat.

-Poți fi mai concis?

-Internetul și tehnologia sunt precum suplimentele alimentare. Ajuta foarte mult, te pot salva din multe situații stresante sau extenuante dar nu pot înlocui mâncarea. Copilul are nevoie să mănânce consistent pentru a se putea crește armonios. Ajuns la maturitate, poate începe să consume și suplimente precum proteina din prafuri, pentru a și dezvolta diferite părți ale corpului, însă doar după ce corpul va fi deja ajuns la maxima dezvoltare. Copilul ce va fi hrănit din prima zi doar cu suplimente nu știu cât de bine va arăta adult, asta, bineînțeles, dacă va ajunge adult.

Mai mult de atât, consumata în cantități prea mari, proteina, suplimentul alimentar, poate dauna la fel de mult, chiar dacă se administrează la momentul oportun

-Înțeleg de aici ca trebuie sa ne folosim de tehnologie abia după ce ajungem la deplinătatea facultăților mintale, căci in caz contrar creierul se va atrofia. Iar ceea ce ar fi trebuit sa ajungă unealta noastră, deci mijlocul nostru, prin care sa ne ușureze viata, va ajunge scopul.

Despre Recunoștință

Pe a treia treapta a piramidei lui Maslow se afla recunostinta si respectul pe care il receptam din partea celorlalti. Aceasta treapta, ar putea fi transformata, la randul ei, intr-o alta pirami-

da.

Nevoia de apreciere este esentiala, este un instinct ce ni s-a dezvoltat acum mii de ani. Corpul nostru de-a lungul timpului s-a adaptat incredibil la majoritatea situațiilor. De exemplu: zbarcirea degetelor în apă se datorează stramosilor noștri care au trăit în zone umede și care ar fi avut nevoie de aderență în folosirea ustensilelor, și de aceea corpul a fost nevoit să se adapteze. La fel este și frica de întuneric, e normală, ba chiar lipsa ei este o anomalie, deoarece omul peșterilor, privea necunoscutul precum o posibilă atentare la viața sa, iar lipsa vizibilității, i-ar fi putut pune capăt zilelor imediat.

Instinctul de castigare al prestigiului a avut un rol la fel de determinant precum cel al fricii de întuneric sau al zbarcirii. Cu cât obțineai mai multă stimă, respect și prestigiu față de colegii de trib, cu atât siguranța era mai mare.

Scopul laic al omului, cel puțin după părerea mea, este asigurarea siguranței. Siguranța că va avea ba unde dormi, ce mănca sau că va avea cu ce să se îmbrace. Toate acestea pot fi obținute mai ușor prin prestigiu și nu numai. Oamenii, dintotdeauna au fost atrași de persoanele interesante, ce, la rândul lor, cunosc cât mai multe persoane. Animalul social are nevoie de ceilalți, și când devine nesigur de prestigiul său, recurge la metode disperante.

Omul aflat în ultimul stadiu al degradării morale, degradare survenită lipsei de recunoștință va lua măsuri disperante, va începe să se situeze la cea mai joasă treaptă a scării. Va deveni un cerșetor, doar că în loc de bani, sau mâncare va cerși recunoștință, desigur, prin cele mai josnice metode, doar acestea fiindu-i la îndemână. Acesta nici măcar nu se va afla pe prima treaptă a piramidei recunoștinței, ci la baza acesteia (doar că piramida de față, este una întoarsă, importanta treptelor crescând de la baza la vârf).

Iar dacă ar fi să facem o clasificare, cerșetorii de recunoaștere se împart în două categorii

Cei ce încearcă a-și hrăni ego-ul reproducând obiceiurile celor superiori lor.

Pe aceștia îi întâlnim asta des în rândul adolescenților ce încep să experimenteze tutunul, dudronul, etnobotanice, etc., doar din dorința de a și crea un prestigiu. Însă se înșală amarnic, căci nu țigară îi da valoare celui ce o fumează, ci invers. Iar dacă acesta deja nu prezintă nici o valoare, lucrurile nu schimbă nimic.

-Înțeleg, dar e deja a 2a oară când dai exemplul cu fumatul, ai ceva cu fumătorii?

-Da, am! Toți cei ce se apucă de fumat prezintă slăbiciuni de caracter. Mulți o fac tocmai din cauza prezentată mai sus. Însă cei ce nu o recunosc pe aceasta, afirmă că și au început obiceiul, din pură curiozitate. Iar dacă desprinzi, conștient, un obicei ce știi că îți va crea dependența, neaducându-ți foloase, eu nu o văd decât ca pe o slăbiciune mult mai mare de caracter, neputându-ți controla ieșirile. Vorbim astfel de sclavii propriilor gânduri. De ce să sprijini așa ceva?

- Asa e, continua.

-Iar cea de-a doua categorie îi prezintă pe cei ce au depășit vârsta ignoranței, dar nu s-au maturizat. Aceasta a doua categorie nu face altceva decât să sufle rahat în aur, crezând că valoarea acestuia va crește. Cei ce apelează la ceasuri, mașini, case sau cel mai josnic, haine.

Brandul este valoros, dar valoarea lui aparține doar lui pentru sine, aceasta nu poate fi împărțită. Mai mult de atât, valoarea imensă ce o prezintă, are ca principală sursă, valoarea celui ce decide să îl poarte. Astfel, purtând un brand arhicunoscut nu faci decât să îți pui singur o stampilă în frunte, precum a oilor, stampila ce nu te va face mai valoros, ci din contra, îți va sorbi

și putina valoare pe care o mai ai, depozitand o pentru ea. Astfel, cu cât ești mai valoros, cu atât vei oferi pe gratis mai multa valoare. De fapt nu pe gratis, ci pe foarte mulți bani

-Și cum ne dam seama dacă un om este sau nu valoros?

-Asta este și problema, nu îți poți da seama decât pentru tine însuși.

Viata și moarte

Resturi

DESPRE DETENTIE

Scopul principal pe care trebuie a-l atinge închisoarea sau penitenciarul este cel de reeducare. Doar prin reflexie asupra sinelui se poate atinge aceasta iar nu prin timpul petrecut între alți infractori, ci în intimitate.

Inchisoarea trebuie sa ofere doar 5 lucruri, pentru a putea reduce, puține dar eficiente:

- Intimitate
- Mancare
- Toaleta
- Lumina
- Timp

Un fel de carcera cu puțin mai multa lumina.

DESPRE POLITICIANUL VIITORULUI

Politicianul viitorului, al viitorului pe care sper sa îl ajungem

cât mai mulți dintre noi, este cel care se identifica a fi de dreapta sau de stânga, și nu de centru, care va tine la principiile culorii sale la fel ca ochii din cap, dar cu același determinare va accepta o părere diferită și va fi deschis la dialog.

Votați oameni cu caracter, și principii, și lumea va fi pe mâini bune.

Ca și președinte votați un individ independent, căci acesta este scopul șefului de stat, echidistantă, iar un politician susținut de un partid, în campanie, desigur ca va acționa conform colegilor. Nu uitați ca premierul este ales tot de președinte, deci votând președintele, posibil sa votați în același timp și guvernul, deci mare atenție. Președinte, independent și de preferat, proaspăt politician, pentru a nu fi nevoit sa întoarcă "vechi favoruri" și nici sa poată fi șantajat cu ceva.